

Curierul Adventist

Organ al Culturii Creștin Adventist de Ziua a Șaptea
din Republica Socialistă România

METODE DE STUDIERE A BIBLIEI

Biserica Adventiștilor de Ziua a Șaptea recunoaște și apreciază contribuția teologilor, a cercetătorilor Sfințelor Scripturi dintotdeauna, care au dezvoltat metode folosite și vrednice de încredere pentru studierea acestora, metode consecvente cu cerințele și învățăturile Bibliei. Adventiștii sînt gata să primească adevărul biblic și sînt dispuși să-l urmeze, folosind toate metodele de interpretare ce concordă cu ceea ce Sfînta Scriptură spune despre ea. În cele ce urmează, ne vom ocupa de problema metodei de studiere a Sfințelor Scripturi.

În ultimele decade, cea mai proeminentă metodă de studiere a Bibliei este cunoscută ca fiind metoda istorico-critică. Această metodă operează pe baza conceptului care respinge autenticitatea rapoartelor cu privire la minuni sau alte evenimente supranaturale ce sînt prezentate în Biblie.

Metoda istorico-critică minimizează nevoia credinței în Dumnezeu și a ascultării de poruncile Sale. Ea exclude elementul divin al Bibliei și depreciază sau înțelege greșit profețiile apocaliptice și părțile escatologice ale Bibliei.

Prin contrast cu metoda istorico-critică, considerăm că este de folos să prezentăm metoda studierii Bibliei ce este în armonie cu învățăturile Sfințelor Scripturi, și care păstrează unitatea lor, și se bazează pe premisa că Biblia este Cuvîntul lui Dumnezeu — o astfel de abordare a studierii Sfințelor

Scripturi ne va conduce la o experiență satisfăcătoare și rodnică cu Dumnezeu.

CONVINGERI CE SE FUNDAMENTEAZĂ PE DECLARAȚIILE SCRIPTURII

a) — ORIGINE :

1. — Biblia este Cuvîntul lui Dumnezeu și este mijlocul principal și plin de autoritate prin care El se descoperă pe Sine ființelor omenești.

2. — Duhul Sfînt a inspirat pe scriitorii Bibliei cu gânduri, idei și informații obiective; la rîndul lor, ei au exprimat toate acestea în propriile lor cuvinte. De aceea, Scripturile sînt o unire indivizibilă de elemente omenești și divine, și nici una din ele nu trebuie să fie subliniată în detrimentul sau neglijînd pe cealaltă. (2 Petru 1, 21; GC V/VI).

3. — Toată Scriptura este inspirată de Dumnezeu și a fost dată prin Duhul Sfînt. Totuși, ea nu ne-a fost dată printr-un lanț continuu de neîntrerupte descoperiri.

(Continare în pag. 11)

NR. 3

Mai—Iunie 1987
Anul LXV

„Iar tu, du-te... te vei odihni, și te vei scula iarăși odată în partea ta de moștenire...” (Daniel 12,13).

Iubiți frați și stimate surori,
Scumpi frați conlucrători :

Din fragedă tinerețe și pînă la vîrsta patriarhală, Daniel, „om prea iubit și scump”, slujitor și profet al Viului Dumnezeu, și-a îndeplinit lucrarea chemării sale cu credincioșie și temere de Dumnezeu. Deși a fost martor al apostaziei poporului său și a suferit din cauza neascultării neamului său, fiind dus în sclavia babiloniană de oștile învingătoare ale lui Nebucadnețar (anul 605 î.e.n.), caracterul său s-a forjat și modelat în condiții aspre asemenea lui Iosif. Educat în cele mai înalte școli ale imperiului babilonian, el n-a uitat nici pentru o singură clipă educația primită în casa părintească și în nici o împrejurare nu și-a neglijat slujba și chemarea sa. Pînă și vrăjmașii săi, care ar fi vrut să ocupe locul său de prim sfetnic al împărăției, dar nu și corectitudinea și capacitatea sa, au trebuit să recunoască : „Nu vom găsi nici un cuvînt de plîngere împotriva acestui Daniel, afară numai dacă am găsi vreunul în Legea Dumnezeului Lui”. (Dan. 6,5). Și pînă la adînci bătrîneți Daniel și-a păstrat sănătatea, ascuțimea minții și credincioșia inimii. Dumnezeu l-a onorat nespuse de mult și i-a descoperit ceea ce era cuprins în planurile lui Dumnezeu și hotărît în sfatul cerului. Ca și în cazul marelui Moise, Dumnezeu și-a aliat „omul” la marea lucrare a realizării planurilor divine.

Din ziua cînd a pășit ca sclav în babilon și pînă cînd Dumnezeu i-a spus... „Daniele de-acum du-te... odihnește-te, dar te vei scula iarăși la partea ta de moștenire”, inima lui a bătut la unison cu interesele poporului său și planurile Celui Atotputernic. Cunoșcător al sularilor profetice și științei timpului său, a avut o strînsă și continuă comuniune cu Dumnezeul cerurilor care l-a onorat nespuse de mult numindu-l „om prea iubit și scump”. Așa cum cunoaștem din paginile Sfințelor Scripturi, cele ce ne-au fost descoperite sînt pentru noi (Deut. 29,29), pentru învățarea și modelarea noastră,

pentru a înțelege că ceea ce se cere din partea noastră este de a fi găsiți credincioși în lucrarea chemării noastre. În primul rînd, ca tînăr, Daniel s-a hotărît în inima lui de a demonstra în viața și lucrarea sa, că nu Marduc, zeul babilonian era atotputernic iar IAHWEH sau Dumnezeul părinților săi era slab ci, avînd să spună el mai tîrziu în memorabila lui rugăciune (Dan. 9), „noi am păcătuit, am săvîrșit nelegiuire, am fost răi și îndărătnici, ne-am abătut de la poruncile și orînduirile Tale” (v. 5). Și Daniel a trăit pentru slava lui Dumnezeu, pentru a demonstra și a face să se înțeleagă că Dumnezeu nu poate fi făcut vinovat de scăderile și decăderile noastre. Și Nebucadnețar a fost nevoit să recunoască : „Cu adevărat Dumnezeul vostru este Dumnezeu, dumnezeilor și Domnul împăraților” (Dan. 2,47). Și aceasta pentru că Daniel a îndeplinit cu credincioșie obligațiile mărunte sau mari ale fiecărei zile, în temere de Dumnezeu.

Este chemarea fiecăruia dintre noi, chemarea pe care trebuie s-o înțelegem și s-o onorăm în ceea ce sintem și săvîrșim. Dumnezeu dorește să fie onorat în viața credinței noastre, identificîndu-ne cu interesele prezente și veșnice ale poporului lui Dumnezeu. El dorește ca apartenența noastră la poporul nădejzii veșnice, aceea care „păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus” să fie caracterizată de credincioșie și hotărîrea de a aduce slavă și onoare Dumnezeului mintuirii noastre prin ceea ce sintem și reprezentăm. Dumnezeu așteaptă de la fiecare dintre noi să fim credincioși în lucrul incredințat nouă, oricare ar fi acela, pe care să-l facem „ca pentru Domnul” și nici odată, nimeni să nu găsească scăderi în lucrul minilor și minții noastre. Dumnezeu dorește să aibă o strînsă comuniune cu noi, să ne facă să înțelegem rosturile profunde ale Planului de Mintuire și să ne asigure că „om și Dumnezeu” trebuie să conlucreze ca oricine crede în El... să trăiască veșnic.

Fiecare dintre noi, putem fi un Daniel acolo unde ne-a chemat Dumnezeu. Acolo unde ne aflăm sintem chemați a demonstra ce poate face Dumnezeu cu lutul ce se lasă modelat de Mina ce-a adus la existență totul. Și atunci va fi plăcerea vieții noastre să putem auzi în taina sufletului nostru cuvîntul asigurării divine : „tu... du-te... dar te vei scula iarăși odată la partea ta de moștenire... om prea iubit și scump”.

Dumitru Popa

Sărbători în Mai

Primăvara este anotimpul cel mai plin de energii descătuseătoare și poate de aceea este, așa cum a fost totdeauna, cel mai dorit, cel mai cîntat și parcă în mol simbolic încărcat cu sărbători amintitoare ale trecutului, din cele mai dragi inimilor noastre. Luna mai, ca un apogeu al rezonanțelor stabilite în natură și în suflet, în tumultoasa revărsare de viață caracteristică primăverii, ne așază în fiecare an sub razele sărbătorilor independenței și victoriei cum și sub cupola elanului sărbătorească al muncii. Și, rostit sau nerostit, ci doar sugerat prin acțiuni sau prin gesturi mai mult sau mai puțin personale, fiecare vrea parcă să rostească cu Alexandru Macedonski: „E mai și încă mă simt tânăr sub înălțimea înstelată”. Macedonski publică acest vers la aproximativ zece ani de la obținerea și proclamarea independenței României. Trecerea anilor nu a micșorat, ci din

contră a evidențiat valoarea și semnificația zilei de 9 Mai 1877 cînd s-a realizat una din năzuințele de veacuri ale poporului român: independența. Ceea ce înseamnă independență și felul în care ea se implică în istoria unui popor se poate vedea mai bine peste ani și se poate aprecia cu mai multă obiectivitate prin realizările prezente. În mai întreaga țară se simte tinăra și acționează potrivit tinereții și puterilor tinereții, crescînd pluridimensional în liniile unei arhitecturi care să satisfacă depotrivă nevoile reale umane, cum și dorința sufletului de armonie și pace.

Tot 9 Mai rămîne ziua în care aproape involuntar, luați cu asalt de biruințele naturii grăbite să ne vestească un rod bogat, ne amintim de victoria asupra fascismului. Precum natura, după apăsarea iernii este chemată la viață de căldura soarelui și redă luminii ce a fost ascuns, tot așa după iarna cea grea a anilor de război, în razele calde ale acelei zile de primăvară, cătușele au căzut și a ieșit la lumină viața nouă. Forța acestei vieți era prezentă, latentă, acoperită de praful de pușcă și moloza luptelor. Dar, nu murise. Atunci, la 9 Mai viața s-a descătuseat fără ca să mai poată fi pusă vreodată la jug. Strigătul de biruință a umplut pămîntul, țările, națiunile, orașele și satele noastre și mai presus de toate inimile oamenilor. Victoria asupra fascismului a însemnat o nouă lecție a istoriei pentru cei care își mai închipuie și acum că pot subjuga popoarele prin forță, jaf și crimă, a însemnat un îndemn adresat lumii întregi de a face totul pentru apărarea vieții și a păcii pe pămînt, de a împiedica izbucnirea unui nou război nimicitor.

Dar înainte de a trăi satisfacția unui succes, unei biruințe este absolut necesar să fie străbătută experiența muncii și a efortului. De aceea poate nu întimplător înainte de sărbătoarea zilei de 9 Mai stă sărbătoarea muncii în prima zi a lunii mai.

1 Mai este an după an o nouă treaptă a viitorului mai strălucit, mai îmbucurător, căci adunînd cu migală experiența prețioasă din trecut, fiecare 1 Mai, este deschizător de drum nou, cu perspectiva de realizări care lasă în urmă înfăptuirile trecutului, frumoase și ele pentru vremea lor reprezentînd un imbold pentru cele de azi. 1 Mai este un prilej de a înfățișa în anul acesta, 1987, desfășurarea elanului neamului nostru întreg, munca neobosită, strîngerea laolaltă a tuturor, dar și mîndria încununării cu succes a strădaniilor multiple ce au atras asupra a tot ceea ce este românesc cuvînte de multă cînstire și apreciere în felurite domenii, unele dintre ele pînă mai ieri neatînse nouă. Sărbătoarea muncii vestește că pretutindeni în patria noastră oamenii muncesc și crează, însuflețiți de înalta responsabilitate și convingere de a spori moștenirea pe care ne-au lăsat-o înaintașii, în spiritul unei adînci și depline împliniri, că nu ne putem declara mulțumiți cu ceea ce am realizat pînă acum, că trebuie să năzuim mereu mai sus, sporindu-ne eforturile pentru a obține noi și noi succese.

„E mai și încă mă simt tânăr sub înălțimea înstelată”. Mai, tinerețe și boltă înstelată, senină, lipsită de norii războiului, a dezastrului, lacrimilor; ocazii de a-I mulțumi lui Dumnezeu pentru primăvara aceasta așezată sub semnul binecuvîntat al ploilor aducătoare de rod, pentru privilegiul vieții și pentru bucuria păcii care inundă nu numai inimile noastre, ci și întreaga țară.

Stefan Bratosin
Pastor-as

DIN CUPRINS

● De la inimă... la inimă . . .	2
● Sărbători în mai	3
● De la Sabat la Duminică . . .	4
● O jertfă plăcută Domnului	8
● O taină... redescoperită . . .	9
● Realizări	10
● O teologie a hirotonirii . . .	14
● Valoarea spirituală a întreitetei solii ingerești	16
● Răspunderi comune	18
● Aseultarea iubirii	20
● Întrebări și răspunsuri . . .	21
● Necrolog	24

De la Sabat la Duminică

ORIENTAREA TEOLOGICĂ A BISERICII DIN IERUSALIM

Un studiu al compoziției etnice și al orientării teologice a Bisericii din Ierusalim ne vor procura cele mai semnificative date prin care să testăm valabilitatea tezei care susține că Ierusalimul este locul de naștere al păzirii duminicii. Biserica își avea originea în oraș (Ierusalim), în jurul nucleului celor doisprezece apostoli. Deoarece aceștia, ca și primii convertiți erau — așa cum declară și T. W. Manson — „Iudei prin naștere și educație... este a priori probabil că ei au adus în noua Comunitate cel puțin unele dintre rînduielele cu care ei erau de mult timp familiarizați.“³²

Luca raportează că printre mulți dintre iudeii convertiți, se afla „un mare număr de preoți“, care „ veneau la credință “ (Fapte 6,7). F. A. Regan notează pe bună dreptate că „Luca nu face nici-o aluzie la faptul că convertirea lor a intrat într-un fel sau altul în conflict cu aderarea lor la Legea cea Veche“.³³ De fapt, este posibil, așa cum sugerează B. Bagatti, că „ei în mod natural au continuat să-și exercite slujba lor“³⁴. Poate că slujba, lucrarea lor era necesară avînd în vedere că erau „mii de Iudei“, care „au crezut“ (Fapte 21,20). Se pare că este plauzibil a identifica acești preoți convertiți cu „prezbiterii“ care au asistat pe Iacob și pe apostoli în administrarea și conducerea comunității (Fapte 15,4 ; 22,23 ; 16,4 ; 20,17-18). F. F. Bruce avansează ipoteza că „existau probabil șaptezeci dintre ei care constituiau un fel de Sinedriu Nazarinean avînd pe Iacob ca conducător al lor“³⁵. Această informație ce ne-a fost transmisă de către Luca, arată faptul că Biserica din Ierusalim nu numai că era compusă în mare parte numai din convertiți Iudei, dar este posibil chiar că era administrată de ex-preoți, după modelul familiar iudeilor, acela al Sinedriului. Atitudinea lor de bază față de orînduirile religioase Iudaice este cel mai bine exprimată de declarația lui Luca „toți sînt plini de rivnă pentru Lege“ (Fapte 21,20)³⁶.

Alegerea și înălțarea lui Iacob ne procură noi confirmări a orientării teologice „iudaice“ a Bisericii din Ierusalim. De ce a fost ales Iacob „fratele Domnului“ (Gal. 1,19) și nu a fost ales un apostol ca să fie conducător al bisericii ? Se pare că în alegerea unui conducător al bisericii, factorul singelui a fost considerat ca fiind mai important decît orice altă legătură cu Domnul Hristos. Acest motiv care este prezent în referințele lui Luca și Pavel cu privire la Iacob,³⁷ este în mod explicit adus la iveală în lucrările de mai tîrziu de origine Iudeo-Creștină.

Hegesippus, un convertit evreu din secolul al doilea originar din Palestina, și alți diferiți autori anonimi care au dat la iveală lucrări ca „The Proto-evangelium of James“ (Proto-Evanghelia lui Iacob) ; Evanghelia după Evrei (The Gospel of the Hebrews) ; Istoria lui Iosif Timpurii (The History of Ioseph the

Carpenter) ; Evanghelia lui Toma (The Gospel of Thomas) ; diverse apocalipse, ale lui Iacob și Clementine Recognitions and Homilies, acestea înalță mult figura lui Iacob.³⁸ În aceste lucrări Iacob este glorificat ca un reprezentat legitim al Domnului Hristos,³⁹ ca un real și adevărat frate al Domnului Hristos, căruia El i s-a arătat pentru prima dată,⁴⁰ ca conducător, cap al Bisericii,⁴¹ ca unul de dragul căruia cerul și pămîntul au venit la ființă.⁴² Ca preot, singurul căruia „i s-a îngăduit să intre în Sanctuar... să ceară iertarea divină pentru popor“ ca fiu al unui preot și ca „un sfînt din chiar pîntecele mamei sale“.⁴³ Apare deci în ochii Iudeo-Creștinilor, așa cum este concretizat de B. Bagatti, că...

„Iacob... a fost superior lui Petru și Pavel, pentru că era un descendent al lui David, de același sînge cu Isus, și deci un reprezentant legitim al rasei sacerdotale ; și în final el a păzit legea pînă la eroism. Nici un alt apostol n-a putut pretinde asemenea prerogative.“⁴⁴

În timp ce înălțarea lui Iacob reprezintă o dezvoltare mai tîrzie, motivată, se pare de necesitatea de a întări poziția Bisericii din Ierusalim într-un timp cînd ea ajunsese într-o perioadă mai puțin strălucită, rămîne totuși o realitate că Iacob a fost se pare ales datorită faptului că el putea prezenta legătura lui de sînge cu Hristos, îndeplinind astfel rolul unui legitim „mare-preot“ creștin. Acest fapt ne arată cît de iudaic-orientată era noua „preoție“ și conducerea creștină din oraș. Mult mai edificator pentru investigarea noastră cu privire la posibilitatea originii păzirii duminicii în Ierusalim, este atitudinea lui Iacob și a grupării sale față de obligațiile legale ale Iudeilor.

În anii 49-50 e.n., conducătorii Bisericii Creștine s-au întîlnit la Ierusalim pentru a discuta ce anume cerințe de bază trebuie să îndeplinească cei dintre Neamuri care au acceptat credința creștină. Conciliul de la Ierusalim a fost convocat în urma disensiunilor care au avut loc în Antiohia, cînd unul agitator au venit acolo din Iudeea învățînd „că dacă nu sînteți tăiați împrejur după obiceiul lui Moise, nu puteți fi mîntuiți“ (Fapte 15,1). Acești iudaizanți susțineau că vorbesc în numele lui Iacob, deși el în mod clar nega faptul că îi autorizase să facă acest lucru (Fapte 15,24). Pentru a aplatiza această dispută, s-a găsit necesar ca Pavel și Barnaba să meargă la Ierusalim să discute această problemă cu „apostolii și cu prezbiterii“ (Fapte 15,4). La această întîlnire au avut loc dezbateri destul de mari și prelungite („multă vorbă“) și cu această ocazie au luat cuvîntul Petru, Pavel și Barnaba (Fapte 15,7,12). La încheiere, Iacob, care după cum se pare a acționat ca președinte al acestui Consiliu, a făcut propunerea ca Neamurile care deveneau creștini, trebuia să fie scutiți de circumciziune, dar trebuia să li se spună să se ferească de pîngăririle idoliilor, de curvie, de dobitoace zugrumate și de sînge. Căci încă din vechime Moise are în fiecare cetate oameni, care-l propovăduiesc, fiindcă este citit în sinagogi în toate zilele de Sabat“ (v. 20-21).

Propunerea a fost aprobată de către „apostoli și prezbiterii“ (v. 22) și s-au luat imediat măsuri pentru a se asigura aplicarea acestor hotărîri. Hotărîrile Conciliului, la care se face referire de trei ori (Fapte 15,20,29 ; 21,25), cu mici deosebiri, ne pune la dispoziție posibilitatea de a vedea și a ne da seama de atitudinea Bisericii din Ierusalim față de legea iudaică — mai multe puncte sînt necesare a fi subliniate.

Exceptarea de la circumciziune a fost acordată numai fraților dintre Neamuri (v. 23), nici o inovație n-a avut loc pentru creștinii dintre Iudei, care încă își circumcideau copiii. Acest lucru este arătat nu numai de existența după conciliu a unui grupări ce

susținea circumciziunea, și care se pare că era susținută de Iacob (Gal. 2,12) și care tot mereu necăjeau comunitățile celor veniți dintre Neamuri și care au fost aduși la creștinism de activitatea lui Pavel (Galateni 3,1; 5,12; 6,12; Filip. 3,2), dar deasemenea prin acuzarea directă a lui „Iacob și a prezbiterilor“ adusă lui Pavel cu aproximativ zece ani mai târziu: „că înveți pe toți iudeii, care trăiesc printre Neamuri, să se lepede de Moise, că le zici să nu-și taie copiii împrejur, și să nu trăiască potrivit cu obiceiurile“ (Fapte 21,21). Preocuparea conducătorilor Bisericii din Ierusalim față de un asemenea zvon (chiar așa de târziu — cam pe la anul 58 e.n.) cum și propunerea făcută lui Pavel de a aduce la tăcere această acuzație, făcând un vot de curățire la templu (Fapte 21,24) dă pe față profunzimea atașamentului lor de instituțiile iudaice, cum de exemplu circumciziunea.

Mai mult chiar, propunerile făcute de Iacob și adoptate de Conciliu arată faptul că Neamurilor nu le era acordată o libertate deplină față de lege. Dintre cele patru puncte ale hotărârii, de fapt, una este de ordin moral (abținerea de la desfrinare), iar celelalte trei sînt de ordin ceremonial (abținerea de la pîngărirea idolilor, de dobitoace sugrumate și de singe“ — Fapte 15,20). Această excesivă preocupare față de mînjirea rituală și față de legile mîncărilor curate și necurate este desigur o reflecție a marelui respect care încă se acorda legii ceremoniale. Pentru a evita o jignire adusă prejudecăților creștinilor veniți dintre iudei, convertiții dintre Neamuri trebuia să se abțină a mîncă orice era oferit idolilor și chiar de a participa la întîlnirile sau mesele Neamurilor unde se servea hrană ce fusese închinată idolilor. Ei trebuia să asculte de asemenea de legea iudaică a mîncărilor curate și necurate și deci să nu mînce carnea nici unui animal, sacrificat prin strangulare. Această excesivă preocupare a lui Iacob și a apostolilor (Fapte 15,22) de a respecta scrupulozitatea iudeilor cu privire la mîncare și întovărășirea cu Neamurile, cu greu ne îngăduie să ne putem imagina că o problemă cu greutate așa de mare cum este aceea a pîzirii Sabatului a fost în mod unanim abrogată.⁴⁵

Dar cum pot unii să interpreteze tăcerea Conciliului: cu privire la problema Sabatului ca fiind „cea mai elocventă dovadă a faptului că pîzirea duminicii a fost recunoscută de întreaga Biserică Apostolică și că a fost adoptată și de comunitățile paulinene“? ⁴⁶ Că o schimbare așa de drastică în ceea ce privește ziua de închinare și adorare a fost în mod unanim acceptată și realizată, și aceasta fără a da loc la disensiuni este foarte greu de crezut avînd în vedere mai mulți factori. Atitudinea ce predomină în Biserică din Ierusalim, așa cum am avut ocazia să vedem, era caracterizată de un respect intrasingent și de respectarea obiceiurilor și rînduieilor iudaice. Într-un astfel de climat, practic era imposibil a schimba data unei milenare instituții ca aceea a Sabatului care era încă foarte mult respectat.

Declarația făcută de Iacob pentru a susține propunerea sa este deasemenea semnificativă: „căci încă din vechime, Moise are în fiecare cetate oameni care-l propovăduiesc, fiindcă este citit în Sinagogi în toate zilele de Sabat. (Fapte 15,21). Legătura dintre propunerea lui Iacob (v. 20) și această declarație

explicativă (v. 21) a fost înțeleasă în mod diferit. Unii o iau ca însemnînd faptul că Iudeo-Creștinii nu trebuia să se teamă că libertatea acordată Neamurilor avea să submineze respectarea Legii mozaice, care „era citată“ în toate zilele de Sabat în sinagogile sau adunările Creștine“.⁴⁷ Alții au înțeles acest verset ca însemnînd faptul că deoarece preceptele legii lui Moise erau cu sirguintă învățate în fiecare Sabat, creștinii dintre Neamuri trebuia să fie foarte atenți pentru a nu jigni prejudecățile conreligionarilor lor, iudei.⁴⁸ Alții însă, îl interpretau ca însemnînd că Neamurile nu vor considera — și aceasta în mod sigur — interzicerile amintite ca arbitrar sau forțate, deoarece ei erau destul de bine familiarizați cu rînduieile levitice, din obișnuitele lor participări la serviciile divine din Sinagogi în zilele de Sabat.⁴⁹ F. F. Bruce consideră că „observațiile lui Iacob erau menite a calma tensiunea partidei fariseilor din Biserică din Ierusalim, în ochii cărora era deosebit de important ca întreaga Toră să fie învățată și cunoscută de Neamuri.“⁵⁰

Deși interpretarea de mai sus aplică remarcă lui Iacob la diferite grupe de persoane (creștinii dintre Neamuri, creștinii Iudei și grupa fariseilor), toți aceștia recunosc că atît în propunerea sa, cît și în justificarea sa, Iacob reafirmă natura obligatorie a legii lui Moise care era de obicei propovăduită și citată în fiecare Sabat în Sinagogi. Manifestarea unui respect așa de excesiv a Conciliului pentru legea ceremonială mozaică și referirea clară a lui Iacob la obiceiul vestirii și citirii din ea în Sabat în Sinagogi, exclude în mod categoric ipoteza că Sabatul fusese deja înlocuit cu duminica.

Ultima vizită a lui Pavel la Ierusalim (50-60 e.n.) la care am făcut aluzie mai sus, ne oferă dovezi în plus cu referire la atașamentul Bisericii din Ierusalim față de pîzirea legii. Luca menționează faptul că Pavel „se grăbea ca dacă-i va fi cu puțință, să fie în Ierusalim de Ziua Cincizecimii“ (Fapte 20,16), și că a petrecut „praznicul azimilor“ la Filipi (Fapte 20,6), ceea ce arată faptul că creștinii încă își conduceau viața după calendarul liturgic iudaic. Mai multă lumină aduce istorisirea celor ce au avut loc în Ierusalim. Iacob și prezbiterii după ce Pavel le-a „istorisit cu deamănuntul ce făcuse Dumnezeu în mijlocul Neamurilor prin slujba lui“ (Fapte 21,19), au spus lui Pavel:

„Vezi, frate cîte mii de Iudei au crezut și toți sînt plini de rîvnă pentru Lege. Dar ei, au auzit despre tine că înveți pe toți iudeii, cari trăiesc printre Neamuri, să se lepede de Moise, că le zici să nu-și taie copiii împrejur și să nu trăiască potrivit cu obiceiurile“ (Fapte 21,20,21).

Profunda credințioasă a conducerii Bisericii din Ierusalim pentru tradițiile religioase iudaice este evidentă. Nu numai că Iacob și prezbiterii au informat pe Pavel că multe mii de Iudei, membrii bisericii lor erau „plini de rîvnă pentru lege“ (Fapte 20, 21); dar ei au pus în cunoștință pe apostol cu privire la zvonurile ce circulau, cum că el (Pavel) abătea pe credințioșii iudei de la practicarea obiceiurilor strămoșești, cum ar fi circumciziunea, care era transmisă de la Moise. Dorind să creadă că temerea lor era nefondată (și în adevăr, nu era nici o dovadă pentru cele spuse de ei), Iacob și prezbiterii au propus ca Pavel să combată acuzația răuvoitoare și să demonstreze că el însuși „umbă întocmai după rîn-

duială și păzește Legea (Fapte 21,24), îndeplinind un ritual al curățirii la templu, împreună cu patru membrii ai bisericii, care, se pare că se minjiseră din punct de vedere ceremonial. Prin aceasta, se considera, că mulțimea credincioșilor din Ierusalim, ca și restul populației din cetate vor putea ei însuși vedea că apostolul se conformează încă legii lui Moise.

Această preocupare a conducătorilor bisericii de a asigura pe credincioșii iudei din Palestina de respectul lui Pavel pentru obiceiurile strămoșești, sugerează — așa cum notează R. C. Lenski, pe deoparte că membrii au suferit poate din cauza zvonurilor false cu privire la Pavel, iar pe de altă parte, pentru faptul că „ei încă păstrau felul lor iudaic de viațuire, circumcizindu-și copiii, mîncînd mîncăruri curate (Kosher), păzînd Sabatul, etc.⁵¹ Acest lucru, fără îndoială că a făcut posibilă convertirea „multor mii“ (Fapte 21,20) de iudei avînd în vedere că primirea Evangheliei nu cerea schimbări importante în felul lor de viață.

Acest atașament excesiv al Bisericii din Ierusalim pentru obiceiurile religioase iudaice, poate că a pus în încurcătură pe creștinii care priveau la biserica mamă a creștinătății, ca la un model ideal al vieții lor religioase. Nu trebuie să uităm, totuși cum că creștinismul a izvorât din rădăcinile și trunchiul iudaismului. Primii iudei convertiți priveau acceptarea Domnului Hristos nu ca nimicirea cadrului religiei lor, ci ca împlinirea așteptărilor lor Mesianice care au dat vieții lor religioase o nouă dimensiune. Procesul separării umbrei de realitate, ceea ce este temporar de ceea ce este permanent a fost un proces gradat și nu lipsit de dificultăți.

Comportamentul lui Pavel merită deasemenea să fie luat în considerație. Și-a violat el oare convingerile acceptînd propunerea de a se curăți la templu? Cu greu se poate spune acest lucru, deoarece, de exemplu, el nu se rușinează să menționeze incidentul atunci cînd se apăra în fața lui Felix (Fapte 24,17-18). Unii sugerează ideea că deoarece apostolul făcuse mai înainte un vot de Nazireu din proprie inițiativă (Fapte 18,18) la Chenerea, el avea deja planul de a aduce o jertfă la templu pentru a completa votul său. Această ipoteză este susținută de faptul că nu exista nici o referire la faptul că Pavel a făcut un vot la Ierusalim.⁵² Mai mult chiar, F. J. A. Hort remarcă faptul că „ timpul despre care se vorbește pare să fie prea scurt pentru a începe și termina un vot sau juruință⁵³. Se pare plauzibil a susține că Pavel a plănuit să aducă „neamului său daruri și milostenii“ (Fapte 24,17) pentru a strînge laolaltă pe iudei și pe cei dintre Neamuri din biserică.⁵⁴ Pentru a atinge acest obiectiv, el considera că în mod evident, avea nevoie să producă o demonstrație publică a credincioșiei sale personale față de lege și obiceiuri. Această preocupare a apostolului de a asigura pe credincioșii iudei de respectul său pentru lege, dă pe față nu numai credincioșia acestora față de obiceiurile religioase iudaice, dar și despre faptul că Pavel nu dorea să supere pe frații lui Iudei pentru astfel de probleme (dacă nu era aici o problemă de principiu). Această atitudine a apostolului este suficientă pentru a combate orice încercare de a-i atribui răspunderea pentru abrogarea Sabatului și introducerea păzirii duminicii.

Cele spuse de Domnul Hristos în legătură cu fuga din Ierusalim este deasemenea importantă în legătură cu această problemă. În Matei, o Evanghelia ce se adresează Iudeilor-creștini, sfatul Domnului Hristos este redat astfel: „rugați-vă ca fuga voastră să nu fie iarna, nici într-o zi de Sabat.“ (Mat. 24,20). În analiza noastră făcută mai la începutul acestui studiu am tras concluzia că acest pasaj, așa cum spunea E. Lohse „oferă un exemplu de păzire a Sabatului de către Iudeii-creștini“.⁵⁵ Această declarație poate foarte bine să reflecte preocuparea Bisericii din Ierusalim pentru păzirea Sabatului, nu numai pentru faptul că se referă la oraș (Ierusalim) ci în mod deosebit pentru faptul că în conformitate cu tradiția Bisericii Primare, Evanghelia după Matei a fost scrisă în aramaică pentru Iudeo-creștinii din Palestina.

Analiza de mai sus a izvoarelor Noului Testament cu privire la Biserica din Ierusalim a stabilit în mod categoric că biserica, comunitatea creștină de la început era compusă și administrată în mod deosebit de convertiți Iudei, care păstrau un profund atașament față de obiceiurile religioase iudaice, cum ar fi păzirea Sabatului. Este deci imposibil să susținem că o nouă zi de închinare a fost introdusă de Biserica din Ierusalim, mai înainte de distrugerea orașului la anul 70 e.n. Putem adăuga că în general avînd în vedere exercitarea unei profunde influențe asupra bisericii, de către conducerea Iudeo-creștină și de membrii, ar fi fost practic imposibil pentru orice comunitate oriunde s-ar fi aflat, să introducă păzirea duminicii mai înainte de anul 70 e.n. W. D. Davies, un specialist recunoscut în problemele creștinismului primar, prezenta astfel în mod succint situația religioasă din acel timp:

„Pretutindeni, în mod deosebit în Imperiul Roman de Răsărit, au fost Iudei-creștini al căror mod de viață nu era prea deosebit de acela al iudeilor în general. Ei considerau că Evanghelia era o continuare a iudaismului; pentru ei, Noul Legământ, pe care Isus Hristos l-a așezat cu ocazia Cinei Domnului cu ucenicii Săi și sigilat prin moartea Sa, nu însemna că legământul încheiat între Dumnezeu și Israel nu mai era în vigoare — sărbătoreau încă Paștele, Ziua Cincizecimii și sărbătoarea Corturilor; ei continuau să se circumcidă, să păstreze Sabatul săptămînal și rînduielele mozaice cu privire la mîncarea curată și necurată. După unii cercetători, ei erau totuși atît de puternici, încît chiar la căderea Ierusalimului în anul 70 e.n., ei constituiau încă elementul dominant al Mișcării Creștine.“⁵⁶

În românește:
Dumitru Popa

NOTE

32. — T. W. Manson (fn. 20) pag. 35

33. — F. A. Regan, Dies Dominica, pag. 4

34. — B. Bagatti, „The Church from the Circumcision“, 1971, pag. 67.

35. — F. F. Bruce, „Commentary on the Book of the Acts”, 1945 pag. 429; C. W. Carter and Ralph Earle, „The Acts of the Apostles”, 1905, pag. 322, susțin același punct de vedere: „După toate probabilitățile, Biserica din Ierusalim a fost organizată după modelul templului Iudaic. Iacob poate că a avut un corp de șaptezeci de bătrâni sau prezbiteri, asemenea Sinedrului, ca să-l ajute în administrarea bisericii.

36. Lino Randellini, „La Chiesa dei Giudeo-cristiani”, 1967 pag. 7, susține că biserica din Ierusalim era compusă pentru o perioadă nedeterminată de timp din evrei circumciși care păreau a fi „o sectă în cadrul Iudaismului. Ei veneau cu regularitate la Templu, luau parte la sărbători, păzeau Sabatul și posturile, se supuneau prescripțiilor legale și își aveau copiii circumciși”. Cabrol and Leclercq, „Monumenta ecclesiae liturgica”, 1902, I, pag. XVII subliniază deasemenea faptul că în prima expansiune a bisericii care a avut loc după moartea lui Ștefan „aproape întreaga administrație care își avea originea în Biserica din Ierusalim, în care autoritatea și dominarea iudaizantilor, așa cum erau numiți, a întrecut cu mult influența elenistică”. C. W. Dugmore, „The Influence”, fn. 23), pag. 44, subliniază faptul că creștinii dintre Neamuri, deși în decursul timpului au influențat obiceiurile bisericii, s-au alăturat unei biserici care era în mod esențial iudaică la origine și nucleu”; Mario Fols (fn. 22), pag. II, remarcă faptul că creștinii stabilindu-și structura lor n-au putut evita „să privească la modelele existente Iudaice și elenistic-romane”; cf. D. Judant, „Judaisme et Christianisme, Dossier patristique, 1968, pag. 15.

37. — Cf. Gal. 1,19; 2,9,12; I Cor. 15,7; Fapte 12,17; 15,13; 21,18.

38. — Pentru o cercetare concisă a figurii lui Iacob în aceste lucrări, a se vedea B. Bagatti (fn. 34), pag. 70-71.

39. — „The Proto-evangelium of James” pag. 18

40. — Evanghelia către Ebrei (The Gospel to the Hebrews). „Și când Domnul a dat hainele de pînă slujitorului preotului, El a mers la Iacob și i s-a arătat. Căci Iacob a jurat că nu va minca piine din momentul în care el a băut paharul Domnului, pînă cînd nu-l va vedea înviat dintre cei ce dorm. Și imediat după aceea Domnul a spus: „Aduceți o masă și piine!” Și de îndată s-a adăugat: „El a luat piinea, a binecuvîntat-o, a frînt-o și a dat-o lui Iacob și Iust și i-a zis: „Fratele Meu mîncă-ți piinea, căci Fiul omului este înviat dintre cei care dorm” (E. Hennecke, „New Testament Apocrypha”, 1963, I, paf. 165; cf. „The Proto-evangelium of James 18; „The Kerygmata Petrou 1.1 „Petru lui Iacob domn și episcop al sfintei biserici” (E. Hennecke, op. cit., II, pag. III).

41. — Cf. II Apocalipsul lui Iacob III-IV (găsit la Nag Hammadi). În lucrarea „Recognitions of Clement” 1,63, Iacob este denumit ca „conducător al episcopilor” (ANF VIII pag. 94). În același document sînt date următoarele instrucțiuni: „Caută cu multă grijă, ca să nu crezi pe nici un învățător, în afară de faptul că el aduce de la Ierusalim mărturia lui Iacob, fratele Domnului sau a aceluia care vine după el (4,35 ANF, VIII, 142). Aceeași atribuire a supremației lui Iacob se află și în introducerea la epistola lui Clement către Iacob: „Clement către Iacob, Domnul, și episcopul episcopilor, care conduce Ierusalimul biserica sfîntă a evreilor, și a bisericilor de pretutindeni”. (ANF VIII, pag. 218).

42. — Evanghelia lui Toma, Logion 12: „Ucenicii au zis lui Isus: „Noi știm că vei pleca de la noi. Cine este acela care va fi mai mare peste noi? Isus le-a zis: „Ori de unde veți veni să mergeți la Iacob, cel neprihănit, pentru care cerul și pămîntul au venit la ființă. (E. Hennecke (fn. 40) I, pag. 290).

43. — Hegesippus citat de către Eusebius, H.E. 2, 33, 5-6; cf. Iosif Flavius, Antichități 20, 9, 1 care spune că Iudei respectabili au denunțat pe marele preot Ananus procurorului Albinus pentru arbitrara sa executare a lui Iacob. După toate aparențele, Iacob se bucura de o mare favoare printre Iudeii din oraș. Intr-un pasaj atribuit lui Iosif Flavius, distrugerea Ierusalimului la anul 70.e.n. este considerată ca o dreaptă pedeapsă pentru moartea nedreaptă a lui Iacob (Eusebiu, H.E. 2, 23, 20).

44. — B. Bagatti (fn. 34), pag. 70. Tradiția cum că Iacob a transmis bisericii atît puterea regală, cît și cea sacerdotală, se află, de exemplu, în „Istoria lui Iosif tâmplarul” (The History of Joseph the Carpenter), care face pe Iacob preot; Epifanius, „Adversus Haereses”, P.G. 41, 393-4; Apocalipsul lui Iacob, VII, 2, așează în gura lui Iacob, cînd acesta se afla pe moarte, aceste cuvinte: „Lumina ce pornește de la lumină, mă va încorona.” (Citată de Bagatti (fn. 34), pag. 74).

45. — Preocuparea grupării circumciziunii era se pare sprijinită de către Iacob (Gal. 2,12) chiar și după consiliul de la Ierusalim, și viza impunerea circumciziunii convertiților dintre Neamuri și care este ilustrativă pentru micile schimbări în atitudinea creștinilor dintre Iudei față de rînduilele Mozaice (cf. Gal. 5, 12; 6, 12; Filip. 3,2; Fapte 15, 1-2, 5).

46. — W. Rordorf „Sunday” pag. 219; P. K. Jewet, „Lord's Day”, pag. 56-57, argumentează în mod asemănător cum că faptul că nu găsim nici o aluzie, cu privire la o astfel de controversă cu privire la Sabat, în mod special la Consiliul de la Ierusalim (Fapte 15), arată că în această problemă întreaga biserică-apostolică, inclusiv grupa Iudaică, era de acord. Prima zi, ca zi de închinare, nu a fost deci o invenție paulină.

47. — Joseph Addison Alexander, „Commentary on the Acts of the Apostles”, 1956, pag. 548. Autorul prezintă o sinteză concisă a diferitelor puncte de vedere.

48. — Cf. T. F. Bruce (fn. 35) pag. 312 fn. 41: „O variantă a interpretării v. 21, face să se înțeleagă să Iacob a dorit să spună că intru cit comunități Iudaice se găseau în fiecare cetate, scrupulele lor trebuie să fie respectate.”

49. — Everett F. Harrison, Acts: The Expanding Church, 1975, pag. 230-237: „Poate că tot ceea ce Iacob a dorit să facă, a fost de a sublinia faptul că Neamurile care aveau obiceiul, practica de a lua parte la serviciile din Sinagogi — ceea ce era posibil pretutindeni — deci erau foarte cunoscutori ai rînduilelor levitice aplicabile și Neamurilor. Hotărîrea Consiliului nu trebuie să fie privită ca fiind arbitrară sau forțată.

50. — F. F. Bruce (fn. 35), pag. 312.

51. — R. C. H. Lenski, „The Interpretation of the Acts of the Apostles” 1944, pag. 878. Autorul sugerează faptul că „acești erodinciști Iudei din Palestina sufereau din cauza acestor zvonuri cu privire la Pavel.”

52. — Richard B. Backham, „The Acts of the Apostles” 1951, pag. 414, remarcă: „În adevăr, propunerea în sine a fost probabil sugerată de propria sa comportare (a lui Pavel). Pentru că în ultima sa vizită la Ierusalim, el a îndeplinit juruința de Nazireu (Fapte 18, 18), și cînd vorbește despre sine (în Fapte 24, 17), cum că a venit să aducă „milostenii neamului meu” (Fapte 24, 17), nu este exclus că el era legat cu această ocazie de o juruință de mulțumire.”

53. — F. J. A. Hort, „Judaistic Christianity”, 1980, pag. 109-110. Concluzia sa este aceea că „deși nu este menționat în Fapte, Pavel făcuse deja propunerea să aducă jertfă la templu pe propria sa cheltulală probabil în legătură cu un vot sau o juruință făcută mai înainte, precum era de asemenea posibil, bănuiesc, în legătură cu contribuția Neamurilor la Creștinismul Iudaic, nemenționat în cap. 25, dar menționat în mod clar în Fapte 24, 17”.

54. — Everet F. Harrison (fn. 49), pag. 328, scoate în evidență faptul că Pavel nu putea să se declare mulțumit numai cu aducerea fondurilor pe care comunitățile sale le strînseseră, dacă obiectivul real al călătoriei sale — acela de a uni pe cei veniți în biserică dintre Iudei, cu cei veniți dintre Neamuri — nu se realiza.

55. — E. Lohse, „Sabbatov, TDNT VIII, pag. 29. Pasajul este discutat la pag. 67-71.

56. — W. D. Davies, „Pavel și Creștinătatea Iudaică” — Iudéo-christianisme”, 1972, pag. 72.

O JERTFA PLACUTA

DOMNULUI

Au trecut mulți ani de atunci. Într-una din comunitățile din București, un proeminent pionier al lucrării advente din România, participase la un program muzical. Spre finalul acestuia, fratele ia cuvântul și adresându-se celor prezenți citește Psalmul 92,1-3 p.p. „Frumos este să laudăm pe Domnul și să mărim Numele Tău Prea Înalt. Să vestim dimineața bunătatea Ta și noaptea credințioșia Ta, cu instrumentul cu zece coarde...” După citirea textului spune: „Fiecare dintre noi posedăm acest instrument cu zece coarde. Pentru a cânta frumos, un instrument trebuie mai întâi să fie bine acordat, dar și instrumentistul trebuie instruit corespunzător. Numai așa poate să fie produsă o muzică plăcută!”

Cuvântul lui Dumnezeu, cuvântul inspirației divine și ocaziile serviciilor de cult au tocmai menirea de a ne instrui. Dacă mințile noastre lucrează binele, dacă picioarele noastre aleargă să ducă vești bune, dacă gura noastră va fi folosită spre lauda lui Dumnezeu și zidirea sufletelor aproapelui, dacă ochii vor selecta ceea ce își aleg să privească și urechile noastre vor fi deschise pentru ceea ce este înălțător, dar mai ales dacă inima este acordată spre a fi în armonie cu voinea lui Dumnezeu, atunci muzica produsă de instrumentul cu zece coarde, cântul vieții noastre, oferit cu bucurie și consacrare, va fi o jertfă plăcută Domnului.

Știm că muzica a fost făcută să servească unui scop sfânt; să înalțe gândurile spre ceea ce este curat, nobil și edificator, iar noi trebuie să ne apropiem cât mai mult de armonia corurilor cerești. Totuși inspirația ne amintește două alternative ca fiind posibile.

— Muzica poate deveni unul din agenții cei mai cu succes prin care Satana sustrage mintea de la datele vieții;

— Folosită în mod greșit ea poate deveni un blestem. Tulbură în loc să liniștească și să transmită curaj și putere. În asemenea situații efectul produs este asemănător cu mușcătura unui șarpe;

— Muzica este primită de Dumnezeu în cazul în care ea liniștește și sfințește inima.

— Ea este o mare binecuvântare când este folosită în mod corect.

— Adevăratul creștin poate să fie o mărturie pentru alții prin alege-

rea muzicii pentru slava lui Dumnezeu. Trebuie să existe o legătură cu Dumnezeu în rugăciune, o legătură vie cu Dumnezeu în cântări.

— Dumnezeu este mărit prin cântări de laudă dintr-o inimă curată, plină de devoțiune față de El.

„Muzica este unul din marile daruri ale lui Dumnezeu pentru om și unul din cele mai importante elemente într-un program spiritual. Ea este o cale de comunicație cu Dumnezeu și este unul din cele mai eficiente mijloace pentru a impresiona inima cu adevărul spiritual.” (Ed. pag. 168)

„Având de a face cu probleme de însemnătate veșnică este esențial ca să fie păstrată cu claritate în minte puterea uriașă a muzicii. Ea are puterea să înalțe sau să corupă, ea poate fi folosită în slujba binelui sau a răului; Ea are puterea de a supune firile aspre și necultivate, puterea de a înviora gândirea și a trezi simpatia, de a contribui la armonie în acțiune și de a alunga întristarea.” (Ed. pag. 167-168)

Însă textul amintit la început spune că este frumos să „laudăm”. Înțelegem deci că se referă nu numai la o lucrare individuală; ni se recomandă: „Nu totdeauna cântarea să fie intonată de pușini. Acolo unde există un cor, immuri bogate în înțeles spiritual, alese din lucrările marilor compozitori din trecut sau compoziții inspirate ale celor de azi, cîntate de muzicieni consacrați și bine pregătiți vor adăuga mult și vor ajuta la ridicarea calității închinării.

Având în vedere că în asemenea situații avem de a face cu o activitate colectivă, în vederea unei bune desfășurări a acesteia este numai drept să fim conștienți de un ghid general privind muzica în cadrul bisericii noastre. În el se amintește că muzica trebuie:

— Să aducă slavă lui Dumnezeu și să ne ajute într-o închinare plăcută Lui. (1 Cor. 10,31)

— Să înobileze, să ridice și să curățească gândurile creștinului. (Fil. 4,8 P.P. 594)

— Să influențeze cu succes pe creștin în dezvoltarea caracterului lui Hristos în viața sa. (Manuscris 57/1916)

— Să aibe un text care să fie în armonie cu învățăturile scripturistice ale Bisericii. (R. § H, 6 iunie 1912)

— Trebuie să urmărim neîncetat a exista o armonie între solia trans-

misă de cuvinte și de muzică, evitând amestecul a ceea ce este sfânt cu ceea ce este nesfânt.

— Cei ce o folosesc, să se ferească de teatralism și manifestări de mândrie. (Ev. 137)

— Deși inițierea trebuie să aibă mesajul cuprins în text, să se acorde o mare atenție valorii muzicii în sine.

— Să se mențină un echilibru rațional al elementelor intelectuale, emoționale și spirituale. (R. § H. 14 nov. 1899)

— Să nu compromită niciodată înaltele principii de demnitate și superioritate morală în eforturile noastre de a ajunge la oameni chiar acolo unde se află. (9T. 143. Ev. 137)

— Să fie potrivită pentru ocazia, locul și auditoriul pentru care este destinată. (Ev. 507-508).

Tot aici se cade a fi făcute încă două precizări:

1. — Muzica diferitelor grupuri culturale și etnice pot avea valori cu caracter local; totuși gustul muzical și practicile tuturor trebuie să se conformeze valorii universale și caracterului asemănător cu Hristos. Toți trebuie să tindă spre unitate în spirit și spre idealul Evangheliei.

2. — Organistul care se ocupă cu acompanierea cântărilor cu adunarea, în mod deosebit are o mare răspundere în indicarea unui înalt standard în toate ocaziile la care participă, fie ele preludii și postludii, colecte și alte ocazii, sau acompanierea imnurilor. El se află într-o poziție unică pentru a ridica nivelul muzicii de cult în comunitatea sa.

Idealul lui Dumnezeu pentru copiii Săi este deosebit de înalt și sfânt. Stilul de viață al celor credincioși cere ca aceștia să exercite un înalt grad de discernământ și răspundere în selecționarea muzicii. Ea trebuie să fie apreciată în lumina sfaturilor pe care le găsim în Filipeni 4,8 unde stă scris: „Incolo, frații mei, tot ce este adevărat, tot ce este vrednic de cinste, tot ce este drept, tot ce este curat, tot ce este vrednic de iubit, tot ce este vrednic de primit, orice faptă bună și orice laudă, aceea să vă însuflească.”

„Aduceți cu voi cuvinte de cântă și întoarceți-vă la Domnul: Spuneți-I: Iartă toate nelegiuirile, primește-ne cu bunăvoință și îți vom aduce... lauda buzelor noastre.” Osea 14,2

Lauda inimilor noastre, reflectă încrederea iertării și mântuirii prin jertfa dragostei Fiului Său, de aceea nu numai de-alungul veșnicilor ci și aici, și acum, să „cîntăm bucuria că El ne-a iubit”.

„Prin El, să aducem totdeauna lui Dumnezeu o jertfă de laudă, adică rodul buzelor care mărturisesc Numele Lui”. Evrei 13,15.

Pastor,

Gabriel Vasilescu

Consilier Uniune

O TAINĂ... REDESCOPERITĂ

Alexandru Breja
Pastor asistent

Dacă citesc Biblia sînt adinc impresionat de faptul că atunci cînd copiii lui Dumnezeu s-au întors către El în rugăciune, întotdeauna s-au întimplat lucruri mari... S-a cutremurat locul în care erau adunați, ape au curs din stîncă, soarele și luna s-au oprit din mersul lor, foc a coborît din ceruri, ape au fost despărțite în două, cerurile s-au deschis, fețe au strălucit de o lumină cerească... Pe bună dreptate mă întreb ca și Gheleon: unde sînt astăzi toate minunile acelea pe care ni le povestesc părinții noștri? Cu atît mai mult cu cît s-a profetizat că se vor întimpla lucruri mai mari decît acestea. (Ioan 14,12)

De ce nu sînt rugăciunile mele tot așa de eficiente? Există vreun secret pe care încă nu l-am descoperit? Este vreo taină pe care s-o redescopăr și mai ales s-o experimentez?

Dacă este vreo taină a rugăciunii, aceasta este rugăciunea în taină. „Ci tu, cînd te rogi, intră în odăița ta, încuie-ți ușa și roagă-te Tatălui Tău, care este în ascuns; și Tatăl Tău care vede în ascuns îți va răsplăti.“ (Mat. 6,6)

Ce este rugăciunea în taină?

Comuniune de tip special cînd sînt singur cu Dumnezeu. „Rugăciunea înălțată în taină trebuie să fie auzită numai de Dumnezeu... Printr-o simplă și liniștită credință sufletul păstrează comuniunea cu Dumnezeu și își adună raze de lumină dumnezeiască ca să-l întărească și să-l susțină...“ (C.Hr. 99)

Dialog pe verticală. „Dacă totdeauna îl vom avea pe Domnul înaintea noastră... rugăciunile noastre vor lua forma unei conversații cu Dumnezeu ca și cum am vorbi cu un prieten. El ne va vorbi personal.“ Gă-

sesc aici ceva nou: nu numai „Ascultă Doamne că robul Tău vorbește“ ci și „vorbește Doamne că robul Tău ascultă“, adică dialog nu monolog. „El Îmi trezește, în fiecare dimineață, El Îmi trezește urechea să ascult cum ascultă niște ucenici“. (Is. 50,4,6). Lecția învățată încă de timpuriu de Samuel și practică zilnic de Domnul Isus trebuie s-o învăț și eu prin experiență.

Cel mai înalt tip de rugăciune. Nu neapărat o rugăciune a cuvintelor ci un simț al păcii și armoniei cu Dumnezeu. Este rugăciunea lui Adam dinaintea căderii, rugăciunea lui Enoh cînd umbla cu Dumnezeu, rugăciunea lui Moise cînd rămase pe munte patruzeci de zile, rugăciunea lui Isus în pustia ispitirii, rugăciunea lui Ioan pe Patmos. Este ruga pe care Duhul lui Dumnezeu o spune în mine mărturisind împreună cu duhul meu că sînt copil al lui Dumnezeu. (Rom. 8,16) E ca și cînd doi tineri îndrăgostiți se privesc în ochi și privirea lor spune mai mult decît mii de cuvinte. Este o rugăciune intimă pentru care relația căsniciei este o parabolă. „Pentru cel credincios capacitatea de a comunica cu Dumnezeu este cea mai înaltă aptitudine.“ (St. Bib. II 455) „Deseori ne va copleși sentimentul dulce și îmbucurător al prezenței lui Hristos. Deseori inima noastră va arde în noi fiind atrași de El spre a trăi într-o comuniune asemănătoare cu cea a lui Enoh.“ (COL 131)

De ce este esențială această rugăciune?

„Rugăciunea în familie și cea publică își au locul lor; dar comuniunea secretă cu Dumnezeu este aceea care susține viața sufletului.“ (GW 254) Comuni-

unea dis-de-dimineață cu El e ca și acordarea unui instrument muzical fin înainte de concert, spunea un venerabil slujitor al Evangheliei. Este necesară pentru armonizarea inimii cu cerul, pentru a intra în fonie cu voința divină.

Cînd neglijez rugăciunea secretă fac primul pas spre apozitie. Comuniunea regulată mă protejează nu doar de răul inconstient ci formează o barieră în jurul meu pentru a nu cădea brusc în ispită. „Dacă îngăduim ca iureșul muncii să ne îndepărteze de năzuința de a căuta zilnic pe Domnul, noi putem comite greșeli grave; noi ne expunem unor pierderi, căci Domnul nu va fi cu noi.“ (CH 424)

„Este nevoie de a petrece mai mult timp în rugăciune tainică în comuniune strînsă cu Dumnezeu. Numai așa poate fi cîștigată biruința.“ (CT 258).

Ce se întimplă cînd mă rog în taină?

„Intră în odăița ta.“ Tameion înseamnă camera secretă, loc privat, cămară, cea mai interioară parte a unei locuințe. Era folosită în Orient ca visterie unde se țineau comorile și zestre. Aceasta înseamnă că în camera interioară unde mă rog în mod regulat există deja comori disponibile care mă așteaptă, pe care le pot lua și la care pot adăuga. „Rugăciunea este cheia în mina credinței care deschide tezaurul unde se găsesc depozitate resursele nepuizabile ale Celui Atotputernic.“ (C.Hr. 95)

Nu mă mai miră faptul că „Din locul ascuns al rugăciunii a venit puterea care a zguduit lumea în Marea Reformațiune.“ (T.V. 191) „Pe munte cu Dumnezeu a privit Moise modelul acelei minunate clădiri care trebuia să fie locul de ședere al slavei Sale. Pe munte cu Dumnezeu — locul secret al comuniunii — trebuie să contemplăm idealul Său glorios pentru omenire. Astfel vom fi făcuți în stare să modelăm clădirea caracterului nostru așa ca să se împlinescă față de noi făgăduința: „Voi locui în ei, și voi umbla în mijlocul lor; voi

fi Dumnezeu lor și ei vor fi poporul Meu." (GW 254)

Dacă va fi vreodată o înviore, o reformă, o încheiere glorioasă a lucrării de mîntuire, atunci puterea care va zgudu încă odată lumea și slava caracterului divin vor veni din locul tainic al rugăciunii.

Cum aş putea trăi această experiență acum?

„Intră în odăita ta, încuie-ți ușa și roagă-te Tatălui tău...“ Un loc special, o cameră înteroară, un Sanctuar personal pentru întîlnirea cu Dumnezeu. Invitînd pe Mintuitorul în tainița sufletului să fie singur cu mine. Deschizînd o uşă pentru El (Ap. 3,20) și închizînd o altă uşă în fața îndoielii, îngrijorării, zgomotului și agitației. Pe acest teren timpul devine inexistent. Sint închis înăuntru, în camera de audiență a Celui Prea Înalt. Vorbesc cu Tatăl meu căci El mă aude și vede în sufletul meu. Și în tăcerea din interior aud cum îmi vorbește.

Iar dacă „rugăciunea este canalul care duce mulțumirea și dorul sufletului nostru la tronul lui Dumnezeu pentru binecuvîntarea divină, tot prin el se reîntoarce în suflet torențele reînvioretoare ale harului divin. La foarte mulți acest canal este lăsat să înghețe și atunci legătura cu cerul este întreruptă.“ (Scrisoarea 52 Sept. 25, 1874) Și cu sint unul din cei mulți, mă rog să fiu ajutat să îndepărtez orice piedică, să curăț canalul comuniunii.

Mă gîndesc și la Daniel. Pentru el nici cea mai înaltă funcție nu a alterat regularitatea întîlnirilor lui cu Tatăl său. Nici chiar decretul lui Dariu nu a alterat viața lui de rugăciune. Mai presus de orice prioritate și considerație umană e locul pe care-l ocupă rugăciunea intimă. Dacă un musulman e punctual în rugăciunea lui spre Alah de cinci ori pe zi, pot eu oare, un creștin, să-mi permit să fiu mai puțin credincios față de Yahweh?

Aici este taina. Comuniune, dialog, intimitate cu Dumnezeu ce devin viață pentru suflet, armonie cu cerul și barieră împotriva căderii în ispită. Tezaur de unde vine puterea și slava caracterului divin, în schimbul unui loc special, tăcut, izolat de cele de afară și un timp regulat, prioritar unde să fiu singur cu Tine.

Învăț-mă să ascult, învăț-mă să tac, să zăbovesc mai mult cu Tine pentru a străluci de prezența Ta cînd voi ieși din locul tainic al întîlnirii cu Tine.

„Cerul este deschis rugăciunilor noastre... O, de am petrece mai mult timp pe genunchii noștri și mai puțin timp în a planifica pentru noi înșine, crezînd că putem face vreun lucru mare.“ (Scrisoarea 52 Sept. 25, 1874).

REALIZĂRI ● REALIZĂRI ● REALIZĂRI ● REALIZĂRI ● REALIZĂRI ● REALIZĂRI ● REALIZĂRI

Un grup de specialiști de la Institutul politehnic din Iași au conceput și finalizat o nouă și ingenioasă tehnologie de execuție a îmbrăcămintilor asfaltice pe bază de plasă poliamică.

Din noua arhitectură a municipiului Sfîntu Gheorghe

Această soluție a fost preluată și aplicată cu bune rezultate de o serie de unități de specialitate la întîlnirea și construcția drumurilor. Ea este deosebit de eficientă, întrucît duce la creșterea gradului de rezistență a îmbrăcămintii asfaltice de două ori față de procedeele clasice, cum și la reducerea cu 40 la sută a costurilor de materiale.

La întreprinderea de subansamble și piese pentru mijloacele de transport Oradea a fost pusă în funcțiune o linie tehnologică automată de acoperiri electrochimice prin zincare programată și asistată de calculator. Realizare tehnică complexă, noua linie a fost executată de către muncitorii și specialiștii întreprinderii orădene în cadrul activității de autoutilare. Noua realizare tehnologică asigură o calitate ireproșabilă a produselor, execută operația de acoperiri cu un consum redus de energie electrică, dînd o productivitate a muncii de trei ori mai mare în comparație cu instalațiile utilizate pînă acum la această operație.

La Timișoara a fost inaugurată o nouă linie de troleibuze — nr. 17. — care asigură transportul călătorilor pe traseul Calea Aradului — Piața Semeinic, pe o distanță de 3,7 kilometri.

— În cursul acestui al doilea trimestru al anului, la Timișoara se va da în folosință încă o linie de troleibuze care va face legătura între bulevardul Sud și centrul municipiului. Lucrările de instalație a liniei de contact au fost încheiate, în prezent efectuîndu-se montajul utilajelor la substația de redresare din zonă. Intru-un stadiu avansat se află și lucrările de execuție a liniei de tramvai pe traseul strada Venus — cartierul Ciarda Roșie, unde se află amplasată o nouă unitate industrială timișoreană — întreprinderea „Optica“ — precum și cele de la linia de tramvai

dintre străzile Ioan Slavici și Polonă, în lungime de peste 4 kilometri, care va asigura transportul personalului muncitor spre noua platformă a industriei alimentare din zona de sud-est a municipiului.

Colectivul de oameni ai muncii de la întreprinderea pentru construcții de mașini și utilaje grele din Giurgiu a reușit să asimileze și să realizeze în premieră o nouă instalație de foraj geologic — F.G. — 20. Instalația are performanțe tehnice deosebite, putînd foraja pînă la o adîncime de 2 000 metri. De asemenea, noua instalație de foraj este complet automatizată.

Orasul Aiud a cunoscut în ultimii ani o puternică dezvoltare economică și urbanistică. Un nou cartier de locuințe prinde contur în zona centrală a orașului. Pînă în prezent au fost construite și date în folosință în noul cartier 200 de apartamente din cele peste 1 000 prevăzute să fie realizate într-o primă etapă. Unele dintre blocuri sînt prevăzute la parter cu spații comerciale și prestătoare de servicii. Noul cartier de blocuri se adaugă celorlalte trei înălțate pînă în prezent și care însumează peste 3 400 apartamente.

Construcții bihoreni au ridicat la peste 3 000 numărul apartamentelor predate „la cheie“ oamenilor muncii, de la începutul cincinalului, depășind prevederile de plan. Ca urmare a acestor eforturi, în municipiul de pe Crișul Repede s-au conturat noi ansambluri de locuințe — Nufărul II și III, 6 Martie, Decabal, Proletarilor, Tudor Vladimirescu. Ele se remarcă printr-o îmbinare armonioasă a elementelor tradiționale cu cerințele arhitecturii moderne. Stațiile avansate de construcție în care se află creează condiții pentru realizarea peste plan a 800 apartamente în acest al doilea an al actualului cincinal.

METODE DE STUDIERE A BIBLIEI

(Urmare din pag. 1)

Pe măsură ce Duhul Sfânt a descoperit adevărul scriitorilor Bibliei, fiecare a scris după cum a fost mișcat de Duhul Sfânt, subliniind acele aspecte ale adevărului care a fost condus să le sublinieze. Pentru acest motiv cercetătorul Bibliei va câștiga o înțelegere completă a oricărui subiect recunoscând că Biblia este cel mai bun interpret al ei și că atunci când este studiată ca un tot, ea înfățișează un adevăr consistent și armonios. (2 Tim., 3, 16; Ebr. 1, 1—2; SM I, 19—20; GC V/VI).

4. — Deși ea a fost dată aceluia care au trăit în anticul Orient Apropiat, în contextul mediteranean, Biblia transcende condițiile culturale ale mediului în care a fost alcătuită, servind, după cum este, ca un Cuvânt al lui Dumnezeu pentru toate culturile, rasele și situațiile existente din toate veacurile.

b) — AUTORITATE :

1. — Cele șazeci și șase de cărți ale Vechiului și Noului Testament sînt descoperirea clară și infailibilă a voinței lui Dumnezeu și a mărturii Sale. Biblia este Cuvîntul lui Dumnezeu și numai ea singură este standardul după care va fi cercată orice învățatură și experiență. (2 Tim. 3, 15; Ps. 119, 105; Prov. 30, 5, 6; Is. 8, 20; Ioan 17, 17; 2 Tes. 3, 14; Ebr. 4, 12)

2. — Scriptura este raportul autentic, vrednic de încredere al acțiunilor lui Dumnezeu în istorie. Ea înfățișează interpretarea teologică normativă a acestor acțiuni. Faptele supranaturale descoperite în Scripturi sînt adevărate din punct de vedere istoric, de exemplu, capitolele 1—11 ale Genezei sînt o redare faptică a evenimentelor istorice.

3. — Biblia nu este o carte la fel ca toate celelalte cărți. Ea este o îngemănare indivizibilă de divin și uman — raportul ei cu privire la multe detalii ale istoriei seculare este integrat scopului ei și anume acela de a transmite, de a face cunoscută istoria mîntuirii. Deși uneori pot fi proceduri paralele folosite de cercetătorii Bibliei pentru a determina datele istorice, tehnica obișnuită a cercetării istorice, bazată așa cum este pe presupuneri omenestii și concentrate asupra elementului omenesc, sînt nepotrivite pentru interpretarea Scripturilor, care sînt o îngemănare de divin și uman. Numai o metodă care recunoaște pe deplin natura indivizibilă a Scripturii, poate evita o denaturare a mesajului ei.

4. — Rațiunea umană este supusă Bibliei, și ea nu este nici egală și nici mai presus de ea.

Presupunerile cu privire la Scriptură trebuie să fie în armonie cu cerințele Sfințelor Scripturi și supuse cercetării de către ea (1 Cor. 2, 1—6). Dumnezeu intenționează ca rațiunea umană să fie folosită la toată capacitatea ei, dar în contextul și sub activitatea — mai degrabă — a Cuvîntului Său, decît independent de el.

5. — Descoperirea lui Dumnezeu în întreaga natură atunci cînd este bine înțeleasă, este în armonie cu Cuvîntul scris și trebuie interpretat în lumina Evangheliei.

PRINCIPII DE ABORDARE A INTERPRETĂRII SCRIPTURILOR

a) — Duhul face pe credincios în stare să accepte, să aplice Biblia la viața cuiva, așa cum caută putere divină pentru a putea fi ascultător de toate cerințele Scripturii, și pentru a-și apropia în mod personal toate făgăduințele Bibliei — numai aceia care urmează lumina primită deja, pot spera să primească o mai mare lumină a Duhului Sfînt. (Ioan 16, 14; 1 Cor. 2, 10—14)

b) — Scriptura nu poate fi interpretată corect fără ajutorul Duhului Sfînt, căci Duhul este Acela care face în stare pe credincios să înțeleagă și să aplice Scriptura. De aceea, orice studiu al Cuvîntului lui Dumnezeu trebuie să înceapă cu rugăciune și cererea ca Duhul Sfînt să călăuzească și să lumineze.

c) — Aceia care se apropie să studieze Cuvîntul, trebuie să facă lucrul acesta cu credință, cu spiritul umil al aceluia care dorește să învețe și care caută să asculte ceea ce spune Biblia. Ei trebuie să fie binevoitori să supună toate părerile lor, toate concepțiile și concluziile rațiunii lor, judecății și cercetării... Cuvîntului. În această atitudine cercetătorul Sfințelor Scripturi trebuie să se apropie direct de Cuvînt, și cu un studiu atent să poată ajunge la înțelegerea problemelor esențiale pentru mîntuire, cu totul diferită de orice explicație omenescă, oricît de interesantă ar fi. Solia Bibliei ajunge plină de însemnătate pentru o astfel de persoană.

d) — Cercetarea Scripturilor trebuie să fie caracterizată de o sinceră dorință de a descoperi și asculta voința și Cuvîntul lui Dumnezeu, mai degrabă decît a căuta sprijin sau dovezi pentru acele idei preconceptuate.

METODE DE STUDIERE A BIBLIEI

a) — Pentru studiu, dintre traducerile pe care le avem în limba română (Iași, Sinodală, Gala Galaction, Cornilescu), ultima traducere aceea de Cornilescu este cea folosită de noi. Și celelalte sînt

bune, în mod deosebit atunci cînd căutăm să aprofundăm sensul unor expresii — dar nu trebuie să fundamentăm puncte doctrinale majore — în mod exclusiv numai pe o anumită traducere a Bibliei. Cei care cunosc limba greacă și ebraică în așa măsură încît pot să folosească textele Bibliei în original, au posibilitatea să examineze și să cunoască diferite expresii ale manuscriselor vechi ale Sfințelor Scripturi.

b) — Alege un anume plan de studiere a Bibliei, evitînd o abordare a Sfințelor Scripturi la întîmplare, fără un plan bine definit.

Iată cîteva sugestii :

1. — Studiarea Bibliei, carte după carte, analizînd mesajul ei.

2. — Studiarea după metoda verset după verset.

3. — Studiarea Bibliei căutînd o soluție pentru o anumită problemă a vieții, pentru o nevoie specifică sau căutînd răspunsul Biblic la o anumită problemă.

4. — Un studiu topic al Scripturii (pe subiecte cum ar fi credința, iubirea, a doua venire și altele).

5. — Studiul biografiilor pe care le găsim în paginile Sfințelor Scripturi.

6. — Studiarea expresiilor.

c) — Caută să prinzi înțelesul simplu, înțelesul cel mai clar al pasajului biblic pe care-l studiezi.

d) — Caută să descoperi temele majore ale Scripturii așa cum se află ele în fiecare text, pasaj sau carte a Bibliei.

Doă teme (subiecte) principale le găsim în întreaga Biblie :

1. — Persoana și lucrarea Domnului Hristos.

2. — Marea luptă dintre bine și rău, dintre Dumnezeu și Satana și în care este implicată autoritatea Cuvîntului lui Dumnezeu, căderea omului, prima și a doua venire a Domnului Hristos, reabilitarea (recunoașterea dreptății) lui Dumnezeu și a Legii Sale, și restaurarea planului lui Dumnezeu pentru univers. Aceste teme ale Bibliei trebuie să fie urmărite și extrase din toată Scriptura și nu impuse ei.

e) — Recunoaște că Biblia este singurul ei interpret și că însemnătatea cuvintelor, a textelor și a pasajelor este cel mai bine determinată comparînd în mod perseverent Scriptură cu Scriptură (pasaj cu pasaj).

f) — Studiază contextul pasajului în studiu, comparându-l cu pozițiunile și versetele dinaintea lui sau cu cele care urmează după el. Caută să faci o legătură între ideile pasajului respectiv și linia gândirii întregii Biblii.

g) — Pe cât este posibil caută să cunoști împrejurările istorice în care a fost scris pasajul respectiv de către autorii Bibliei sub călăuză a Duhului Sfânt.

h) — Caută să determini forma literară — folosită de autor — O parte a Bibliei conține parabole, altele proverbe, alegorii, psalmi și profeții apocaliptice. Deoarece mulți scriitori al Bibliei prezintă o mare parte a celor scrise de ei în versuri, este interesant dacă găsim o traducere ce prezintă aceste părți ale Bibliei în versuri ca în original, aceasta pentru că pasajele poetice cu imagini poetice prezentate nu trebuie să fie interpretate în același fel ca și cele scrise în proză.

i) — Să recunoaștem că un anumit text al Bibliei poate că nu este în totul, până la detalii asemenea unor categorii literare de astăzi. Fii atent să forțezi aceste categorii literare atunci când este vorba de interpretarea însemnătății textului Biblic. Este o tendință omenească aceea de a căuta ceva ce nu interesează chiar și acolo unde autorul nu a avut intenția să pună în discuție.

j) — Să ținem seama de construcția gramaticală a frazei pentru a descoperi intenția autorului. Studiază expresiile cheie ale pasajului, comparând folosirea lor în altă parte a Bibliei folosind o concordantă, cum și cu ajutorul unor lexicoane sau dicționare biblice.

k) — În legătură cu studiul textului Biblic, caută să cercetezi factorii istorici și culturali. Arheologia, antropologia și istoria pot contribui la înțelegerea însemnătății unui text.

l) — Adventiștii de Ziua a Șaptea cred că Dumnezeu a inspirat pe E. G. White. De aceea, expresiile ei cu privire la anumite pasaje ale Bibliei ne oferă un ghid inspirat pentru înțelegerea textelor, fără însă a epuiza bogăția valorilor lor sau nega sarcina sau lucrarea exegezei. De exemplu :

„Mărturiile sorei White nu trebuie să fie puse înainte. Cuvântul lui Dumnezeu este un standard infailibil. Mărturiile nu trebuie să ia locul Cuvântului lui Dumnezeu... Toți trebuie să ne susținem pozițiile noastre cu Sfintele Scripturi, susținând fiecare punct al adevărului ce-l susținem cu Cuvântul descoperit al lui Dumnezeu”. (Scrisoarea 12/1890) „Poziția și credința noastră se află în Biblie”. (Manuscris 7, 1894; Ev. 256). „Adevăratul creștin primește Cuvântul lui

Dumnezeu ca fiind marea comoară a adevărului inspirat și probă a oricărei inspirații (GC 183) „Dar Dumnezeu va avea pe pământ un popor care să mențină Biblia, și numai Biblia, ca singurul standard, al tuturor învățăturilor și baza oricărei reforme. (Idem 595). „Principiile cele mai esențiale ale sfințeniei nu sînt înțelese pentru că nu se dă pe față foame și sete pentru cunoașterea Bibliei, pentru curăția inimii și sfințenia vieții. Mărturiile nu trebuie să facă de mai puțină importanță Biblia, Cuvântul lui Dumnezeu, ci trebuie să-L înalțe și să îndrepte mințile la El, pentru ca simplitatea frumoasă a adevărului să impresioneze pe toți”. (5 T 665) „O prețioasă lumină ne-a fost dată, o lumină potrivită pentru acest timp. Adevărul Bibic este acela care ne arată primejdiile ce stau înaintea noastră. Această lumină trebuie să ne ducă la o atenție studiere a Scripturilor și la o foarte critică cercetare a poziției pe care o avem... Credința trebuie temeinic fundamentată pe Cuvântul lui Dumnezeu” (Idem 708).

m) — După ce am studiat, așa cum s-a subliniat mai sus, să cercetăm și diferite mărturii, dacă putem avea acces la ele, și alte izvoare, spre a vedea și poziția altora cu privire la pasajul respectiv. Apoi trebuie să evaluăm cu grijă diferitele puncte de vedere, cu poziția pe care Sfinta Scriptură o are ca un tot.

c) — ÎN INTERPRETAREA PROFETIILOR TREBUIE SĂ REȚINEM URMĂTOARELE

1. — Biblia prezintă puterea pe care o are Dumnezeu de a profetiza cu privire la viitor. (Is. 46, 10)

2. — Profeția are un scop moral. Ea nu a fost scrisă numai pentru a satisface curiozitatea cu privire la viitor. Unele din scopurile profetice sînt și acelea de a întări credința (Ioan 14, 29), de a promova o viață sfântă, și să pregătească pe credincioși pentru revenirea Domnului. (Mat. 24, 44; Apoc. 22, 7.10—11)

3. — Punctul focalizator al profetiilor este îndreptat spre persoana Domnului Hristos (atît prima Sa venire, cum și a doua Sa venire), asupra bisericii și a încheierii istoriei Planului de Mîntuire.

4. — Normele de interpretare a profetiei se află în Biblie. Biblia notează timpul profetiilor în împlinirea lor istorică; Noul Testament citează diferite împliniri specifice ale profetiilor Vechiului Testament cu privire la Mesia, iar Vechiul Testament prezintă persoane și evenimente ca tipuri ale lui Mesia.

5. — În aprecierea Noului Testament sau a unor profetii ale Vechiului Testament unele nume capătă înțelesuri spirituale. De exemplu: Israel, înseamnă biserică, Babilon, religia apostată, etc.

6. — Există două tipuri generale de scrieri profetice și anume: Profeții neapocaliptice așa cum găsim în Isaia și Ieremia și profetii apocaliptice, așa cum găsim în Daniel și Apocalips. Aceste tipuri diferite de profetii au caracteristici diferite:

a. — Profetiile ne-apocaliptice se adresează poporului lui Dumnezeu; cele apocaliptice au un scop mult mai universal.

b. — Profetiile ne-apocaliptice sînt adesea condiționale în natura lor, punînd înaintea copiilor lui Dumnezeu alternativa binecuvîntării pentru ascultare și a blestemului pentru neascultare; cele apocaliptice subliniază suveranitatea lui Dumnezeu și controlul Său asupra istoriei.

c. — Profetiile ne-apocaliptice sînt adesea de la crizele locale, la Ziua cea Mare a Domnului; profetiile apocaliptice prezintă cursul istoriei din timpul profetului, pînă la încheierea istoriei acestei lumi.

d. — În profetiile ne-apocaliptice în general, timpul este lung. De exemplu, 400 de ani ai robiei poporului Israel (Gen. 15,13), 70 de ani ai robiei Babiloniene (Ier. 25,12). În profetiile apocaliptice, timpul este în general împărțit în perioade mai scurte, 10 zile (Apoc. 2,10) sau 42 de luni (Apoc. 13,5). Perioadele timpului apocaliptic stau ca un simbol al unor perioade lungi de timp.

7. — Profetiile apocaliptice sînt foarte simbolice și trebuie deci să fie interpretate ca atare. În interpretarea simbolurilor, trebuie să se folosească următoarele metode:

a. — Caută interpretarea (explicit sau implicit) în cadrul personajului respectiv (de exemplu — Dan. 8,20-21; Apoc. 1,20).

b. — Caută interpretarea în altă parte a cărții, sau în alte cărți ale aceluiași autor;

c. — Folosește o concordantă, studiază folosirea simbolurilor în alte părți ale Scripturii.

d. — O studiere a unor documente vechi poate arunca lumina asupra însemnătății simbolurilor, deși folosirea lor de către Scriptură poate altera însemnătatea respectivă.

8. — Structura literară a cărții constituie adesea un ajutor în interpretarea ei. Natura paralelă a profetiilor lui Daniel este un exemplu.

Redările paralele pe care le găsim în Scripturi, prezintă uneori deosebiri în detalii și sublinieri (de exemplu compară Mat. 21, 33—34; Marcu 12,1—11 și Luca 20, 9—18; sau 2 Regi 18 cu 2 Cron. 32; Când studiezi aceste pasaje, examinează-le mai întâi cu grijă pentru a fi sigur că pasajele paralele se referă la același eveniment istoric. De exemplu, multe din parabolele Domnului Hristos au fost poate spuse cu ocazii diferite, unui auditoriu diferit și în cuvinte diferite.

În cazurile unde apar deosebiri în redări paralele, trebuie să recunoaștem că întreg mesajul Biblic este de fapt sinteza tuturor părților ei. Fiecare carte sau scriitor comunică ceea ce Duhul l-a călăuzit să scrie. Fiecare își aduce contribuția sa specială la bogăția, diversitatea și varietatea Scripturilor. (GC V, VI). Cititorul poate îngădui fiecărui scriitor al Bibliei să iasă în evidență și să fie auzit, în timp ce în același timp recunoaște unitatea de bază a revelației divine.

Când pasajele paralele vor să arate o deosebire sau contradicție, să căutăm să urmărim și să subliniem armonia. Să nu uităm că neasemănările pot fi din cauza unor greșeli minore ce se datorează copistilor (1 SM 16), sau pot fi rezultatul unor sublinieri diferite și alegerii materialelor de diferiți autori, care au scris sub inspirația și călăuzirea Duhului Sfânt pentru o diferită masă de cititori și în împrejurări diferite. (1 SM 21, 22; GC VI).

S-ar părea imposibil să împaci deosebirile minore atunci când este vorba de detalii, și care pot fi fără o legătură cu solia principală și clară a pasajului. În unele cazuri judecata trebuie să fie suspendată până când noi și mai bune informații vor putea fi găsite pentru a rezolva ceea ce pare a fi diferit.

Scripturile au fost scrise cu scopul practic de a descoperi familiei omenești voia lui Dumnezeu. Cu toate acestea, pentru a nu interpreta greșit unele declarații, este important de recunoscut că ele au fost adresate poporului unei culturi orientale și exprimate după felul lor de a vorbi. Expresii ca acestea: „Domnul a împietrit inima lui Faraon” (Ex. 9,12), sau „un duh rău de la Domnul...” (1 Sam. 16,15), sau „trei zile și trei nopți” ale lui Iona, comparate cu moartea Domnului Hristos (Mat. 12,40), sînt în general greșit înțelese pentru că astăzi sînt interpretate în mod diferit și dintr-un diferit punct de vedere.

O cunoaștere a culturii Orientului Apropiat este indispensabilă pentru înțelegerea unor astfel de

expresii — de exemplu, cultura ebraică atribuie răspunderea unei persoane pentru fapte pe care nu le-a săvîrșit, dar pe care le-a îngăduit, sau a permis ca să aibe loc. De aceea scriitorii inspirați ai Bibliei au atribuit lui Dumnezeu ceea ce în gândirea apuseană am spune că El a permis, a îngăduit sau nu a împiedicat a se întîmpla, cum de exemplu, impietritarea inimii lui Faraon.

Un alt aspect al Scripturilor ce turbură gîndirea modernă este porunca divină dată lui Israel de a porni război și a nimici astfel națiuni întregi. La origine, Israel a fost organizat ca o teocrație, o conducere civilă prin care Dumnezeu conduce în mod direct. (Ex. 18,25). Un astfel de stat teocratic era unic. El nu mai există și nu poate fi considerat ca un model creștin direct, pentru a fi pus în practică de creștini.

Sfînta Scriptură conține experiențele și declarațiile persoanelor pe care Dumnezeu le-a acceptat, dar care nu erau în armonie cu principiile spirituale ale Bibliei ca un tot. De exemplu incidente cu privire la folosirea alcoolului, poligamia, divorțul și sclavia. Deși condamnarea unor astfel de obiceiuri sociale nu este înfățișată în mod explicit, aceasta nu înseamnă că Dumnezeu Și-a pus aprobarea pe tot ceea ce El a îngăduit și a suportat în viața patriarhilor și în Israel. Domnul Hristos a făcut clar acest lucru în declarația Sa cu privire la divorț. (Mat. 19,4-6,8).

Spiritul Sfintei Scripturi este un spirit de restaurare. Dumnezeu lucrează cu răbdare pentru ridicarea neamului omenesc de la căderea în fundul păcatului, la idealul creștin. În consecință, n-ar trebui să acceptăm ca modele acțiunile celor păcătoși, așa cum sînt ele relatate în Biblie.

Scripturile reprezintă descoperirea revelației lui Dumnezeu față de oameni. „Predica de pe Munte” a Domnului Hristos, de exemplu, lărgeste și extinde anumite concepții ale Vechiului Testament. Domnul Hristos personal este ultima revelație a caracterului lui Dumnezeu în trup omenesc. (Evr. 1,1—3).

În timp ce există o unitate deplină a Bibliei, de la Geneza și pînă la Apocalips și în timp ce întreaga Scriptură este la fel de inspirată, Dumnezeu alege să-Se descopere pe Sine față și prin persoane individuale, și a-i înțîlni acolo unde se află, în termenii unei datorii spirituale și intelectuale. Dumnezeu nu se schimbă, dar El în mod progresiv desfășoară descoperirea Sa oamenilor, pe măsură ce ei sînt în stare să o pătrundă. (Ioan 16,12; BC 945;

1 SM 21). Fiecare experiență sau declarație a Scripturii este un raport inspirat de divinitate, dar nu orice declarație sau experiență este în mod necesar normativă pentru comportamentul creștin de astăzi. Alți spiritali cit și litera Scripturii trebuie să fie înțelese. (1 Cor. 10,6-13; DA 150; 4 T 10-12).

9. — Ca scop final, fă aplicația textului. Pune întrebări ca acestea:

„Care este mesajul și scopul urmărit de Dumnezeu ca să-l transmită prin Scriptură?” „Ce însemnătate are acest text pentru mine?” „Cum se aplică el situației și împrejurărilor de astăzi?” Făcînd astfel, recunoști că deși pasajele Bibliei au o importanță locală, cu toate acestea ele conțin principii veșnice aplicabile în orice timp și în cadrul oricărei culturi.

CONCLUZIE

În introducerea cărții „Tragedia Veacurilor” serva Domnului scria: „Biblia cu adevărurile ei date de Dumnezeu, exprimate în limbajul oamenilor, ne prezintă o unire a divinului cu omenescul. O astfel de unire a existat și în natura lui Hristos, care era Fiul lui Dumnezeu și Fiul omului. Acest lucru este adevărat cu privire la Biblie tot așa cum a fost adevărat și cu Hristos, anume că, „Cuvîntul S-a făcut trup și a locuit printre noi”. (Ioan 1,14; TV 6).

Cum nu este posibil pentru cei care au acceptat divinitatea Domnului Hristos să înțeleagă scopul înfrupării Sale, tot așa este imposibil și pentru cei care nu văd în Biblie decât o carte ca toate celelalte, să înțeleagă mesajul ei, oricît de pline de interes și seriozitate ar fi metodele ce le folosesc.

Chiar teologii creștini care acceptă natura divino-umană a Scripturilor, dar a căror abordare metodologică îi fac să se ocupe mai mult de aspectele ei umane, riscă să golească mesajul Biblic de puterea lui, pasînd-o asupra cadrului general, în timp ce se concentrează asupra împrejurărilor. Ei uită că de fapt împrejurările și mesajul sînt inseparabile și că împrejurările fără mesaj este un vas gol ce nu poate sluji nevoilor spirituale ale omenerii.

Un creștin consacrat va folosi numai acele metode care sînt capabile să slujească pe deplin și cu succes cunoașterii celor două naturi inseparabile a Sfintelor Scripturi, sporînd capacitatea de a înțelege și a aplica solia ei și a înțări credința.

Redacția.

Biserica și Cuvîntul lui Dumnezeu

— Biserica nu există ca un scop în sine. Dumnezeu și-a dobîndit-o ca proprietate a Sa specială așa încît ea să poată proclama lucrările minunate ale Celui ce a chemat-o din întunec la lumina Sa cea minunată (1 Pet. 2,9). Ea există pentru a împlini misiunea care i-a fost dată de Isus Hristos. Întocmai după cum Hristos a venit să facă lucrarea pe care I-a dat-o Tatăl, și Biserica, fiind „înaintea lui Dumnezeu, o mireasmă a lui Hristos printre cei ce sînt pe calea mîntuirii și printre cei ce sînt pe calea pierzării” (2 Cor. 2,15), poartă răspunderea de a răsîndi mireasma cunoștinței lui Dumnezeu prețutîndeni.

În cursul îndeplinirii acestei misiuni, meru confruntată cu problema autorității ei, Biserica creștină se întoarce și privește la Hristos, Capul ei, pentru călăuzire și conducere. În El, primit ca fiind Cuvîntul lui Dumnezeu intrupat și trăind printre oameni, ea își găsește singurul izvor cu autoritate al hotărîrilor și opțiunilor ei. A fi creștin înseamnă a spune lui Hristos „Da” și a accepta autoritatea Sa fără nici o rezervă.

Religia creștină nu este, în primul rînd, acceptarea unui crez și nici urmărirea unui cod moral. În esență și în profunzime ea este, ca și în cazul apostolilor, o predare unei persoane, lui Isus Hristos. Religia apostolilor este și religia noastră. Isus Hristos însuși, și nu anumite învățături despre El, constituie Cuvîntul lui Dumnezeu pentru biserică. În scopul de a ne ajuta pe noi, cu secole mai tîrziu, ca să recunoaștem Duhul lui Hristos și să stabilim cu Domnul felul de legătură personală pe care au trăit-o apostolii. Cuvîntul lui Dumnezeu vine la noi sub forma Cuvîntului scris sau vestit. Cuvîntul scris al apostolilor nu este, bineînțeles, identic cu Cuvîntul divin însuși, deoarece limbajul omenesc împărtășește slăbiciunile noastre. Dar acesta este mijlocul ales de Dumnezeu prin care El ne vorbește. Singurul Hristos pe care îl cunoaștem noi este Cel al apostolilor și al mărturiei lor. Noi credem că aceasta explică faptul pentru care scriitorii Noului Testament așteptau ca cei care au primit sofia lor să o recunoască ca avînd autoritate, ca fiind „Cuvîntul lui Dumnezeu” (1 Tes. 2,13), „o poruncă a Domnului” (1 Cor. 14,37).

De aceea, predicarea deschisă a Cuvîntului lui Dumnezeu așa cum se găsește în Sfînta Scriptură fără îndoială că nu este un aspect secundar sau întîmplător în viața bisericii. În această constă autoritatea ei. Biserica dăinuiește sau se prăbușește împreună cu Cuvîntul scris, pentru că aceste scrieri sînt forma citibilă a mărturiei apostolice despre revelarea lui Dumnezeu în Hristos, așa cum arată Ioan cînd scrie: „Ce era de la început, ce am auzit, ce am văzut cu ochii noștri, ce am privit și am pipăit cu mîinile noastre, cu privire la Cuvîntul vieții... vă vestim și vouă, ca și voi să aveți pîrtășie cu noi” (1 Ioan 1,1-3). Prin credință și pe baza mărturiei lui Hristos și a apostolilor, biserică creștină acceptă Scripturile Vechiului și Noului Testament ca fiind Cuvîntul cu autoritate al lui Dumnezeu. Acesta este locul în care ea trebuie și poate, în fiecare generație, să învețe în așa fel să cunoască pe Hristos, încît să poată ști cu ce autoritate întîmpină o lume care pune tot mai mult la îndoială dreptul ei la cuvînt.

În virtutea neprihănirii pe care Domnul ei o prezintă în lucrarea Sa de mijlocire, biserică care are „pîrtășie” „cu Tatăl și cu Fiul Său, Isus Hristos” (1 Ioan 1,3) este socotită ca sfință înaintea lui Dumnezeu. Ea poate fi numită pe drept o comunitate a celor sfinți. Membrii ei, care prin credință sînt sub binefacerile ierfării lui Dumnezeu au reintrat astfel în legămîntul divin, în comuniunea divină.

Această sfințenie este înainte de toate o sfințenie a lăuntruului care își găsește expresia în viața din afară. Dar ea poartă de asemenea noțiunea de despărțire, de punere deoparte. Acest aspect este în mod hotărît subliniat în Israelul din vechime și este reținut de Noul Testament. Oamenii lui Dumnezeu nu pot fi confunziți cu alții. Întotdeauna credința scoate în evidență. Biserica este sfință pentru că ea este despărțită de spiritul lumii păcatului și este consacrată lui Dumnezeu, și ea afirmă autoritatea obiectivă a lui Isus Hristos asupra tuturor membrilor ei.

Biserica este apostolică

Chemată de Dumnezeu, hrănită prin Cuvîntul Său, și considerată ca sfință înaintea Sa, biserică s-ar contrazice pe sine dacă s-ar retrage în contemplare, în slujbe de mulțumire sau chiar de mijlocire. Biserica are și un caracter apostolic. Ea trebuie să păstreze aducerea aminte a faptului că Isus, Domnul ei, a chemat și apoi trimis cu o misiune pe cei care au aflat de la El mesajul Evangheliei. Ei au devenit depozitarii și purtătorii Cuvîntului Său, și de asemenea solii Săi. Prețutîndeni unde mergeau, ei erau trimișii sau apostolii lui Hristos în sensul de bază al cuvîntului din Noul Testament, reprezentanții Săi și ambasadori ducînd solia reimpăcării (2 Cor. 5,17-21). „Cine vă ascultă pe voi, pe Mine Mă ascultă” (Luca 10,16), arăta Isus. De aceea biserică este apostolică în virtutea faptului că este solul lui Hristos către omenire.

Ar fi fără rost să argumentăm faptul că fidelitatea față de Evanghelia lui Hristos implică, practic, fidelitate față de scrierile apostolice. A fi „apostolic” mai înseamnă a te devota „învățăturii și pîrtășiei apostolilor” (FA 2,42 RSV). Biserica va fi apostolică în măsura în care va asculta de învățătura apostolilor așa cum a fost cuprinsă în Scripturi. Aceasta este cea dintîi condiție pentru ca autoritatea lui Hristos să se exercite asupra bisericii.

Biserica vizibilă și biserică invizibilă

Faptul de a fi membru al bisericii este totdeauna răspunsul la o chemare divină. Oamenii sînt atrași către biserică deoarece ei sînt captivați de figura lui Isus Hristos care îi invită să se împărtășească de datorită de a da o mărturie directă despre ceea ce s-a întîmplat, ce se întîmplă și ce se va întîmpla în istorie. Deoarece numai Dumnezeu cunoaște pe cei care au răspuns, numai El cunoaște întînderea bisericii.

Nu toți cei ce se cheamă Israel sînt Israel, mărturizește apostolul, și adevărata circumciziune nu este doar un semn în trup (vezi Rom. 2,25-29). Toți oamenii știau că Natanael era un Israelit; numai Domnul știa însă că el era unul în care nu era vicleșug. Vorbînd despre o biserică vizibilă și invizibilă. Adventiștii de Ziua a Șaptea nu se referă la două biserici diferite, ci la două aspecte diferite ale unei singure bisericii a lui Hristos. Așa cum există pe pămînt biserică este atît vizibilă cît și nevăzută. Spunem că este invizibilă pentru că natura ei spirituală poate fi percepută numai prin credință, și de asemenea pentru că este imposibil să se determine fără puțință de greșeală cine aparține și cine nu aparține bisericii. Biserica nevăzută de pe pămînt sînt acei

oameni care aparțin legământului harului, au primit Duhul Sfânt și sînt membri ai trupului lui Hristos.

De aceea, ideea de invizibilitate, în timp ce exprimă caracterul spiritual și unitatea bisericii, nu este încercare din partea noastră de a discredită realitatea vizibilă și viața bisericii. Biserica invizibilă își asumă o formă vizibilă într-o organizație exterioară prin care ea se exprimă pe sine. Biserica devine vizibilă în mărturisirea și purtarea creștină, în slujirea Cuvintului și ceremonii, ca și în organizarea exterioară și în conducere.

Advenștii de Ziua a Șaptea în mod sincer recunosc că Hristos lucrează în și prin toate bisericile creștine. Ei susțin că Dumnezeu are urmași zeloși în toate confesiunile creștine și chiar dincolo de zidurile creștinismului. În același timp însă ei continuă să susțină că, între bisericile creștine, Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea deține o poziție unică. Ei se consideră pe sine ca un popor al profeției. Ei cred că Dumnezeu a rinduit, în mod profetic, așa cum este exprimat în Apoc. 14,6-12, ca în zilele din urmă să se ridice o mișcare religioasă care să avertizeze lumea cu privire la iminența celei de-a doua veniri a lui Hristos și să caute să prezătească pe oameni pentru ziua lui Dumnezeu înforcîndu-i pe cărările deplinei conformări cu învățăturile Scripturilor. Așa cum poporul lui Dumnezeu în vechime a fost chemat să fugă din Babilonul literal (vezi Is. 48, 20; Ier. 50,88; 51,6; 51,45) ca să se poată întoarce la Ierusalim, la fel poporul Său de astăzi este chemat să iasă din Babilonul spiritual ca să nu aibă parte de plăcile lui (Apoc. 18,4) ca să poată fi socotiți vrednici să intre în Noul Ierusalim. Scriitorii creștini timpurii și pseudoepigrafici au identificat Babilonul spiritual cu Roma Cezarilor. Cu două secole înainte de Reformațiune unii au început să aplice metafora la Roma papală. Timpul încă nu a sosit, dar advenștii înțeleg că imediat înainte de eschaton această metaforă va include pe toți cei ce au numele de creștini al căror angajament față de tradițiile omenești și față de lume are întințitate asupra angajamentului lor față de Hristos — așa cum se manifestă în modul de viață. Proclamația de a părăsi Babilonul va aduna pe toți creștinii consacrați — unorii numiți „Biserica rămășieci” — despre care se spune „Aici sînt cei ce păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus” (Apoc. 14,12 KJV). Această susținere nu înseamnă că Advenștii de Ziua a Șaptea se consideră creștinii mai buni decît alții. Aceasta are de a face cu Biserica Adventă ca o mișcare profetică, căreia i s-a încredințat o solie profetică pentru întreaga lume.

Biserica și Sacramentele

Din cele expuse pînă aici reiese destul de clar că Advenștii de Ziua a Șaptea consideră biserica ca o părție a celor care, chemați de Duhul Sfânt, sînt legați printr-o credință vie și ascultare de Cuvintul divin. Această biserică este universală, pentru că nu este biserica unei anumite țări, generații sau civilizații. Ea depășește toate realizările locale și temporale, care sînt numai forme provizorii pînă la ziua glorioasă a revenirii Domnului.

Botezul este semnul intrării în biserică, confirmînd nașterea spirituală a cuiva în familia lui Dumnezeu. Botezul creștin nu este numai un botez al apei, ci și un botez al Duhului. El este un semn nu numai al pocăinței și iertării, al morții și învierii cu Hristos (Rom. 6,3-11) ci și al primirii Duhului Sfânt (1 Cor. 12,3). Oricînd a fost botezat nu mai aparține păcatului și nu mai este supus lui. El dorește să fie recunoscut ca fiind sub autoritatea Tatălui, a Fiului și a Duhului Sfânt. El aparține numai lui Hristos și legăturile sale cu lumea sînt numai prin Hristos.

Dacă botezul este un semn vizibil al intrării noastre în familia lui Dumnezeu, Cina Domnului, precedată de spălarea picioarelor, reprezintă tot ceea ce

Dumnezeu a făcut pentru noi, ceea ce face și ceea ce va face la sfîrșitul veacului. Prin împărțirea din pîinea frîntă și din rodul viței noi arătăm (înainte) spre moartea Domnului pînă la venirea Lui (1 Cor. 11,23-26).

Botezul, Cina Domnului și predicarea Cuvintului sînt strîns legate ca expresii ale adevăratei închinări creștine. Închinarea nu este un act pe care omul îl face pentru Dumnezeu, ci mai degrabă răspunsul omului pentru ceea ce Dumnezeu deja a făcut pentru el. Aici familia lui Dumnezeu se stringe în prezența Sa pentru a-L proslăvi. Deși legătura cuiva cu Hristos implică hotărîrea personală, a fi mintuit înseamnă a fi mintuit în comunitate mai degrabă decît în singurătate. A fi mintuit înseamnă a aparține societății celor mintuiți, bisericii, unde în primele zile ale creștinătății, cum spune apostolul, „toți cei ce credeau erau împreună” (FA 2,44).

Unitatea Bisericii

Închinarea creștină și sacramentele sînt de asemenea un semn exterior al unității redescoperite a poporului lui Dumnezeu, o unitate redobîndită în Isus Hristos. Oamenii sînt despărțiți și opuși unii altora prin tot ceea ce păcatul a adăugat la diversitatea naturală a lor, pe care el a transformat-o în dezbinare și ostilitate. Dar prin credința lor în Hristos oamenii pot redobîndi unitatea originii și destinului lor. Prin credință ei sînt una, căci acum ei sînt părtași ai unicului Fiul al lui Dumnezeu, care S-a dat pe Sine pentru a-i mintui și pentru a întemeia biserica. Această unitate este în mod lămurit exorimată în mijlocirea de Mare Preot a Domnului Isus, cînd El Se roagă pentru poporul Său „ca ei să fie una cum sîntem și Noi... ca toți să fie una, cum Tu, Tată, ești în Mine, și Eu în Tine, ca și ei să fie una în Noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis” (Ioan 17,11-21). Însăși natura bisericii cere acest lucru, după cum arată Pavel în Epistola sa către Filipeni (Fil. 4,4-6).

Advenștii de Ziua a Șaptea dening desoartirile din „casa lui Dumnezeu”. Ei nu consideră că unitatea bisericii are o natură atît de spirituală și invizibilă încît dezbinările care sfîșie trupul lui Hristos trebuie să fie privite ca fără importanță. Desigur, pentru noi unitatea creștină nu înseamnă uniformitate. Unitatea creștină cuprinde diversitate, atît variații în închinare cît și în modul de organizare. Tocmai această diversitate aduce un plus de interes și de frumusețe pentru viața trupului. În același timp însă noi susținem că cerința Domnului „cum sîntem și Noi” cheamă la o părție în duh, concepții și caracter, în care creștinii trebuie să fie una în problemele maiore ale credinței lor, una în adevărurile fundamentale ale Cuvintului lui Dumnezeu. Numai credința în Isus Hristos nu exprimă denințata unității creștine care, credem noi, este legată atît de credință cît și de cunoaștință (Ef. 4,13). Nu se poate desărti problema unității de problema adevărului. Cele două sînt inseparabil legate deoarece unitatea creștină este esențială nu numai pentru a oferi o dovadă convingătoare că susținerile Domnului Hristos despre Sine sînt adevărate (Ioan 17,21) dar și pentru a face cu putință împlinirea însărcinării evanghelice „în toată lumea” (Mat. 24,14).

Eclesiologie și escatologie

Biserica lui Dumnezeu nu vine de jos, ci de sus. Ea este o creație divină. Formată în istorie atunci cînd Dumnezeu a chemat și a intrat în comuniune cu o rămășie, Israel, prin care toate popoarele trebuiau să fie binecuvîntate, ea a primit o nouă formă în Isus Hristos. În puterea Duhului Sfânt El a adunat și a reînălțat poporul unic al lui Dumnezeu în

(Continuare din pag. 23)

Valoarea spirituală a întreprinderii îngeresti (II)

Un studiu atent al versetului 12 din Apocalips cap. 14 ne răsplătește cu descoperirea uneia dintre cele mai deosebite valori spirituale oferite nouă pe paginile Sfințelor Scripturi: denumirea de „sfinți” pentru aceia care „păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus”. Acest verset nu poate fi ocolit cînd ne punem întrebarea: „cum trebuie să fie un adevărat copil al lui Dumnezeu în condițiile noului legământ?” Apocalips 14,12 este în deplină concordanță cu 1 Petru 1,15-16, sau cu Evrei 12,14. Nici nu se poate altfel, dacă Apocalips 14,12 este „descoperirea lui Isus Hristos” (Apoc. 1,1) este deci și cel mai autentic comentariu. Cu toate că precizarea din versetul studiat se cunoaște încă de la sfîrșitul primului secol pe tot parcursul erei creștine noțiunea de „sfințit” nu a fost înțeleasă totdeauna în concordanță cu acest comentariu infailibil.

În Evangheliile acceptarea lucrării mîntuitoare a Domnului Isus Hristos — ca condiție a sfințeniei — se împletește cu ascultarea desăvîrșită și din iubire față de poruncile lui Dumnezeu (Ioan 14,15; 15,10). Epistolele nu lasă nici un dubiu în ce privește statornicia acestui principiu (Romani 7,12; 1 Ioan 3,24 p.p.).

O alunecare fatală

Apostolul Petru semnalează de timpuriu o alunecare de la înălțimea interpretării noțiunii de „sfințit” spre ceva contrar sfințeniei, cînd scrie în 2 Petru 3,15-16: „...cum v-a scris și prea iubitul nostru frate Pavel, după înțelepciunea dată lui, ca și în toate epistolele lui, cînd vorbește despre lucrurile acestea. În ele sînt unele lucruri grele de înțeles pe care cei neștiutori și nestatornici le răstălmăcesc ca și pe celelalte Scripturi, spre pierzarea lor”. Apostolul Petru face această precizare după ce îi îndeamnă pe credincioși ca în vederea evenimentelor finale să fie găsiți „fără prihană, fără vină” înaintea lui Dumnezeu. Alunecarea s-a făcut dinspre recunoașterea poruncilor lui Dumnezeu ca obligație creștină, spre totala negare a poruncilor; de la iubirea față de ele spre ura împotriva lor. S-a alunecat de la recunoașterea credinței lui Isus spre scorbirea sau alterarea credinței Lui ca model și normă de viațuire creștină. Această alunecare își atinge punctul nefast atunci cînd se pronunță definitiv căderea Babilonului întors cu ură împotriva poruncilor lui Dumnezeu.

Cel mai tragic abuz din partea celor „neștiutori și nestatornici” în privința celor scrise de Pavel s-a făcut în dreptul textului din Romani 10,4: „Căci Hristos este sfîrșitul Legii, pentru ca oricine crede în El, să poată căpăta neprihănirea”. S-a atribuit versetului o încălecură de spirit antinomian — pornit împotriva Legii — (Lege = la început Scripturile, apoi însemnînd cele Zece Porunci) pînă acolo încît se susține că afită vreme cît Legea nu-și ajunge sfîrșitul prin Hristos, cu nici un chip nu se poate căpăta neprihănirea”. Expresia „Hristos este sfîrșitul Legii” pe parcursul timpului a devenit „un strigăt de falsă bucurie” al acelor cărora li s-a părut că poruncile Domnului Hristos sînt grele (1 Ioan 5,3; Matei 11,30). Printre-o continuă repetare și prin circulara ei fără cercetare aprofundată teologic (și cu atît mai puțin la nivel laic), bazați mai mult pe sentimente decît pe cunoaștere, această expresie a

apostolului Pavel a devenit izvor de nouă doctrină pentru mulți.

Vom acorda un spațiu mai larg înfățișării succesive înaintea ochilor noștri a mărturiilor istorice: cum anume unii din reprezentanții gândirii religioase au înțeles expresia „Hristos este sfîrșitul Legii” (telos nomou Hristos) unde telos este tradus de Cornilescu „sfîrșit”, iar nomou înseamnă Lege (substantiv la genitiv). Deocamdată să urmărim alunecarea spre antinomianism (anti = în loc de, contra, împotriva; nomos = lege) și mai ales să descoperim spiritul care împinge spre disprețuirea Legii.

Istorie

În ce privește pe creștinii din Roma, aceștia au înțeles corect pusele lui Pavel. Nu au început să prefice că Legea s-a desființat. Apostolul a scris epistola sa în anii 56 sau 57-58, iar în anul 59 sosește el personal la Roma și imediat „caută să-i încredințeze (pe mai marii iudeilor) prin Legea lui Moise și pînă Proeroici despre lucrurile privitoare la Isus” (Fapte 28,23). După cum putem vedea apostolul Pavel, știa ce a scris comunității din Roma.

Pe parcursul primilor 150 de ani atenția cercetătorilor Bibliei s-a îndreptat spre Vechiul Testament mai ales pentru a dovedi că Hristos este împlinirea Scripturilor și că El este Mesia făgăduit.

Scriitorul bisericesc latin, Tertulian (160—220) combătînd crezile lui Marcion citează împotriva acestuia chiar din Romani 10,4 susținînd unitatea Bibliei și continuitatea dintre Vechiul Testament și Hristos, interpretînd Romani 10,4 ca împlinire, sumă, desăvîrșire a celor prevăzute în Vechiul Testament (statu legis Christus non dissolvit, sed implet).

În sec. II scriitorii influențați de gnosticism căutau dovezi în epistolele apostolului Pavel pentru învățăturile lor. Adeptii adevăratei credințe au fost nevoiți să-și formuleze susținerile lor în lupta cu ereticii. La începutul sec. III Origen de exemplu răspunde la speculațiile antinomiane gnostice afirmînd că „Hristos a venit să împlinească Legea, și credința noastră nu înlătură, ci întărește Legea”. Întreaga literatură antignostică dovedește că primii creștini au înțeles valabilitatea Legii. Astfel Irineu (130—202) înțelege că Hristos este și începutul și sfîrșitul Legii, în sensul că El întruchipează Legea. Iată și interpretarea teologică a lui: „Legea rămîne permanent cu noi, primind prin venirea lui Isus Hristos în trup extensiv și împlinire, dar în nici un caz înlăturare”. Clement de Alexandria (150—215) și Eusebiu de Cezarea (260—340) foloseau cuvîntul „sfîrșit” și „plinătate” (telos/pleroma) intercalate. Rufinus de Aquileia (345—411) redă telos prin perfectio. Eroul luptelor împotriva arienilor, Atanasie (296—372) susține hotărît că Legea nu a fost înlăturată (Cuvînt de Paște din 342).

Teodor de Mopsuestia (350—428) explică telos prin scopos. „Cînd îl acceptăm pe Hristos prin credință, intenția (telos/scopos) Legii s-a împlinit în noi /ho nomou pleroutai scopos in hemin). Ciril de Alexandria (370—444) scoatește că Legea este Scriptura (ca revelație și nu ca un cod) și prezicerile profetice privesc spre Hristos. Mai amintim doar pe Teodoret de Cir (393—458) care nu aduce nimic original dar însumează vederile scriitorilor bisericești greci, spunînd: „Credința în Hristos nu este în opoziție cu Legea ci în armonie... De fapt Legea a anunțat minuirea prin credință, și astfel în cei ce-L acceptă pe Hristos scopul Legii s-a și împlinit”.

Augustin (354—430) atribuie versetului 4 din Romani 10 un caracter profetic-histologic arătînd pe Hristos ca împlinire și sfîrșit. El transpune pentru telos sensul filozofic aristotelian, adică țintă, scop final, negînd hotărît că telos ar însemna abrogare. Totuși în controversa antiplegiană, comentînd Iosua 24,10, și referindu-se la Vechiul Testament spune că „finitis” înseamnă cessation — încetare. Din acest motiv în era postreformatoare el este citat ca unul care susține vremelnicia Legii.

Pe Augustin îl urmează în interpretare și Toma de Aquino (1225—1274) la care telos înseamnă scop final (împlinire în sine a unui proces). Hristos este

sfinșitul Legii pentru că împlinește scopul final al Legii. Scopul (intention) Legii ar fi fost — spune el să facă pe om bun, dar ea nu putea atinge această țintă pentru că omul nu putea ține Legea prin eforturi proprii. Scopul final al Legii deci se împlinește în om cind acesta, prin credință, acceptă harul nemeritat al lui Hristos.

În vremea umanismului, Desiderius Erasmus (1467—1536) este de părere că telos din Romani 10,4 îl prezintă pe Hristos ca perfectare, împlinire a Legii mozaice. Hristos împlinește total ceea ce Legea mozaică doar în parte a fost în stare să facă.

Martin Luther (1483—1546) comentind expresia „Hristos este sfinșitul Legii” spune că în Scripturi toate arată spre Hristos. În prima parte a vieții sale inclina spre ideea eliminării Legii (în controversa cu interpretarea catolică a valorii faptelor!), dar văzind pînă unde se poate întinde o astfel de învățură, revine la ideea că nu este vorba de o abolire a Legii, ci Vechiul Testament profetizează despre Hristos.

După părerea lui Philip Melancton (1497—1539) Hristos împlinește scopul Legii, adică ne face neprihăniți. Melancton refuză ideea de înlăturare a Legii. Ioan Calvin (1509—1564) traduce telos ca fiind complementum, dar amintește și sensul de scop.

Exegeții romano-catolici nu au adus nimic nou în afara obiceiurilor lor tradiționale de a așeza unul lingă altul patru sau șase sensuri (scopus, causa finalis, impletio, consumatio, perfectio, plenitudo) ca să alege.

De la jumătatea sec. XVI și pînă la jumătatea sec. XVII teologia este preocupată mai mult de catehisme, formulări de mărturisiri de credință, alcătuirii de sisteme teologice, polemici, etc. și mai puțin de exegeză. Textele Biblice au fost căutate și interpretate pentru a le avea ca săgeți arzătoare în atac și apărare. În interpretarea lui telos nouă din Romani 10,4 apare un glas nou și anume accentuarea contradicției dintre Lege și Evanghelie. Prin telos se înțelege tot mai mult abrogarea, înlăturarea. În cercurile reformatoare, unde Legea a fost declarată voia veșnică a lui Dumnezeu, ea este tot mai mult înlăturată pe motivul că Hristos a împlinit-o în locul nostru. Punind în opoziție însă Legea cu îndreptățirea prin credință se întărește poziția celor ce resping Legea. Romani 10,4 de acum începe să devină apărătorul unor ramuri de credință prin diferitele sale interpretări, iudeo-schi antinomiane.

Pietismul revine totuși o bună exegeză. Cu I. A. Bengel (1687—1752) se deschide un început de lucrare științifică asupra textului, iar reprezentantul exegezei puritane John Owen (1616—1683) explicind Romani 10,4 dă de înțeles că scopul Legii este neprihănirea pe care numai Hristos o poate da. John Wesley (1703—1791) explică și el telos ca scop și țintă. Explicația lui rămîne tradițională în metadiscursul clasic.

Începind cu sec. XVII apare o nouă atitudine față de întreaga Biblie rezultind în deismul englez, raționalismul francez și iluminismul german. Tot mai mult se înrădăcează ideea că Romani 10,4 înseamnă înlăturarea Legii.

Mentalitatea liberală a sec. XVIII a creat chiar o nouă teologie. Se abandonează în mare măsură orice tradiție și crez fix, căci omul se dedică unei gândiri liberale și-și reformulează chiar religia creștină în termenii civilizației moderne. Immanuel Kant (1724—1804) pune accentul pe conștiința umană, reducind astfel creștinismul doar la aspectul moral. Schleiermacher (1768—1834) reprezentant al liberalismului protestant, subliniază mai mult sentimentele decît revelația obiectivă. Pentru el Romani 10,4 înseamnă „Hristos este sfinșitul Legii” în sensul că El ne însuflețește alt de mult încît noi înșine sintem conduși la o și mai perfectă împlinire a voinței divine.

Ferdinand Baur (1792—1860) — deci sec. XIX — vrea „să smulgă studiul teologiei apostolului Pavel din ghiarele dogmatismului protestant”. Metoda lui dialectică se aplică în școala liberală a criticismului Noului Testament ca o repercusiune specifică asupra interpretării textului din Romani 10,4. Pentru el și pentru D. F. Strauss (1808—1874) „sfinșitul Legii” nu înseamnă altceva decît caracterul evolutiv și pro-

gresiv al istoriei umane. Se respinge unitatea Bibliei: Noul Testament înlătură religia iudaică. Astfel Biblia nu mai rămîne Biblie. Mirajul progresului istoric, încrederea mereu crescîndă în rezultatele cunoașterii în diferitele domenii, toate au favorizat o interpretare pentru Romani 10,4 net contrară Legii și Vechiului Testament. H. A. W. Mayer (1800—1873) parafrazează Romani 10,4 astfel: „Validitatea Legii a ajuns la capăt în Hristos, pentru ca orice credincios să poată deveni părtaș al neprihănirii”. După Adolf von Harnack (1851—1930) Legea Vechiului Testament departe de a fi Lege veșnică, aparține doar unei perioade din procesul istoric al omenirii, acum fiind depășită. Prima venire a lui Hristos — spune el — dovedește tocmai vremenicia Legii, ca și abrogarea religiei Vechiului Testament. Liberalii de acum înțeleg Romani 10,4 în sensul atribuit tot de ei textelor din Galateni 2,16; Efeseni 2,15; Coloseni 2,14 plus în sensul înlăturării Vechiului Testament de către Noul Testament. Se susține că Legea și Hristos nu pot exista înaltă, înțelegînd acum prin Lege nu Scripturile ci direct Cele Zece Porunci. Această idee se materializează într-o luptă înverșunată împotriva Legii lui Dumnezeu pe parcursul sec. XX, cînd se proclamă o îndreptățire prin credință în Hristos independentă de poruncile lui Dumnezeu. Influențe „spirituale” ca și gnosticismul pe vremuri dau aripi unor astfel de interpretări. Se pierd tot mai mult urmele unei exegeze literale și contextuale care a caracterizat, de pildă, reformațiunea. Se accentuează ca fiind potrivnice: Legea și Evanghelia; Legea și Hristos; Legea și harul; iudaismul și creștinismul; Vechiul Testament și Noul Testament. Înflorește critica liberală a Bibliei. Se interpretează Legea ca fiind valabilă doar pentru o perioadă din trecut și se manifestă o repulsie față de Lege cînd se citește Romani 10,4.

Apelul de întoarcere la o teologie a Cuvintului, dacă ar fi fost ascultat, putea forma o gândire mai lucidă, însă ideile antinomiane deja diseminate în întregul creștinism nu mai pot fi adunate din inimile creștinilor acestui secol.

Pentru a face lumină, un Dumnezeu iubitor încă de la mijlocul secolului XIX inițiază un strigăt de alarmă prin solia celor trei ingeri din Apocalips 14,6-12. Versetul 12 de fapt este — cum am spus — comentariul divin, autentic al lui Romani 10,4.

Recapitulînd, vedem că ceea ce la început a pornit pe un fond anti-iudaic (Epistola lui Barnaba sau Antithesis al lui Marcion din Pont se transformă în sentiment de ură și împotriva Vechiului Testament ca și împotriva Legii, influențînd apoi întreaga istorie a creștinismului. (Această lucrare simțim și în concluzia controverselor pascale: „dacă paștele creștinilor coincide cu paștele iudeilor, atunci creștinii să amine paștele lor cu o săptămînă!) În cazul Romani 10,4 pe mulți îi conduc mai mult sentimentele decît rațiunea, mai mult „folosind” versetul decît „cercețind”.

În general se rețin trei modalități de interpretare a versetului Romani 10,4: 1) „sfinșit” — se referă la aspectul timp, consemnînd o încetare; 2) „sfinșit” — ca aducere la plînatate, împlinire; 3) „sfinșit” — ascunzînd un sens teologic care are în vedere natura Legii divine, veșnicia ei. Unii caută o modalitate în care Hristos să corespundă fiecărei interpretări.

Telos — este adevărat — poate fi tradus însemnînd: sfinșit, capăt, terminare, concluzie, scop, limită peste care nu se trece; hotar fix, încetare, înlăturare, desființare, încheiere, țintă, obiectiv, punctul unde trebuie sosit, intenție, motiv pentru care există ceva, înțelegere corectă, lămurire: ceva în care să se cuprindă totul. Întrebăm, o fi avut apostolul Pavel toate aceste sensuri în vedere? Probabil nu, ci numai pe acela care exegetic reiese din studiul capitolelor 9—11 din Romani, unde el prezintă istoria mîntuirii în sens teologic. Hristos nu înseamnă o ruptură în Planul Mîntuirii ci punctul culminant spre care arată Scripturile numite aici Lege. Astfel Scrip-

(Continuare în pag. 23)

Răspunderi comune

Răspunderea pregătirii pentru căsătorie privește în primul rând pe viitorii întemeietori ai familiei. Tuși nu numai pe ei. Insuși Dumnezeu este interesat și dorește să participe la buna pregătire a celor ce se vor căsători. Comunitatea, pastorul și părinții sînt chemați să dea mărturie cu privire la sfințenia și permanența căsătoriei și să faciliteze încadrarea tinerilor în planul divin pentru întemeierea unei căminii creștine. Răspunderi comune față de viitorul familiei ne cer să investim mai mult timp, ghință, efort și iubire, mai mult din noi înșine, în procesul de pregătire pentru cămin.

1. Comunitatea. Contribuția comunității la pregătirea pentru căsătorie a tinerilor ei are în centru proclamarea Cuvîntului lui Dumnezeu. Cînd a vorbit despre căsătorie, Domnul Hristos a întărit mărturia Scripturilor: „Oare n-ați citit că Ziditorul, de la început...?” Comunitatea trebuie să folosească aceeași melodie, încurajînd pe tinerii ei să-și însușească principiul biblic: „Deci, ce a împreunat Dumnezeu, omul să nu despărță” (Matei 19,4,6).

O mare răspundere revine comunității și pentru exemple pe care le oferă celor tineri. Stilul de viață al familiilor din comunitate, modul în care membrii vorbesc despre propriul cămin și despre celelalte cămine cunoscute, dezvoltarea sau stagnarea în relația de iubire dintre soți, căile folosite pentru depășirea dificultăților din familie — toate acestea modelează în tinerii idealuri, concepții și metode cu efecte durabile. Comunitatea care dorește să aibă miine familii stabile și valoroase trebuie să innobileze viața familiilor de azi.

În plus, comunitatea influențează chiar modul în care prietenii dintre tinerii ei se formează, se desfășoară și eventual conduc la căsătorie. O atmosferă care încurajează și apreciază participarea tinerilor în viața comunității va facilita formarea de prietenii valoroase. O atitudine echilibrată de responsabilitate, respect, sprijin principal și bunăvoință iubitoare față de cuplurile de prieteni din comunitate îi va ajuta să fie realiști și sinceri, să asculte cu încredere îndrumările care li se dau și să coopereze cu cei ce poartă răspunderi. Dimpotrivă, un climat de neîncredere, pesimism, bănuială, utilizarea unor metode polițienești de supraveghere a tinerilor prieteni pot avea urmări defavorabile. Atitudini care adesea sînt motivate cu justificări „nobile”, dar care izvorăsc din interese personale pot determina un comportament defensiv, nesincer, ostil, chiar necugetat. Nu cumva la originea unor hotărâri și acțiuni neînțelepte ale tinerilor s-au aflat atitudini lipsite de bunăvoință și respect din partea membrilor comunității? Nu cumva s-au purtat chiar discuții denigratoare răspîndindu-se zvonuri ireponsabile, necinstite?

Legea de aur ne cere: „Tot ce voiți să vă facă vouă oamenii, faceți-le și voi la fel” (Matei 7,12).

Sub aspect organizatoric, a intrat în obișnuință discuția purtată în comitetul comunității cu viitorii mîri însoțiți de părinții lor. Aceasta are loc cu un timp sufficient înaintea datei planificate pentru căsătorie. Ocazia este binevenită pentru a clarifica:

— îndeplinirea procedurilor legale și lipsa oricăror piedici organizatorice;

— acordul tuturor părților interesate asupra planurilor privind domiciliul și comunitatea de care va aparține tinăra familie, precum și diferitele aranjamente materiale ale nunții și gospodăriei viitoare. De asemenea cu această ocazie se dau instrucțiuni asupra desfășurării potrivite a întregului program al căsătoriei religioase.

2. Pastorul. Pastorul care trăiește împreună cu familia sa în mijlocul credincioșilor are cea mai favorabilă poziție pentru modelarea concepțiilor cu privire la viața de familie. Propria sa viață — așa cum este cunoscută atît prin observare, cît și prin felul în care pastorul vorbește despre ea — are o mare valoare educativă.

Este de așteptat ca pastorul să fie persoana cea mai pregătită și capabilă să îndrume tinăra generație și să păstorească pe cei ce se pregătesc pentru căsătorie. Cum? Putem spune că mulți dintre pastori posedă mijloace de informare și pregătire. Am putea spune că am valorificat pe deplin ceea ce ne poate oferi Biblia, sau cărțile inspirate ca Divina Vindecare, Solii către Tineret sau Educația? Insușirea de către pastor a concepției biblice despre familie, cunoașterea aspectelor psihologice și sociale ale prieteniei, curteniei și căsătoriei, cultivarea activă a unei relații de încredere și sinceritate cu tinerii pe care îi păstorește oferă pastorului o poziție privilegiată în pregătirea pentru căsătorie a tinerilor.

Unii pastori au făcut un pas mai departe în eforturile lor pentru pregătirea căsătoriilor, și experiența aceasta se generalizează dovedind rezultate bune. Se desfășoară o serie de convorbiri pastorale cu viitorii mîri. Ele încep cu un timp suficient înaintea datei proiectate pentru căsătorie (între o lună și trei luni) și se desfășoară după un program stabilit cu grijă, care necesită circa zece ore de discuție și ore în plus pentru studiul personal al viitorilor mîri.

Dar mai importantă decît informațiile primite în aceste ocazii este descoperirea pe care cei doi o fac cu privire la propriile atitudini și răspunsuri la diferitele probleme. Au ei vederi comune sau se deosebesc? Dacă se deosebesc, în ce fel și din ce motive? Au ei flexibilitatea atît de necesară pentru ca cei doi să devină unul? Pot ei să comunice unul cu altul? Sînt pregătiți să soluționeze deosebirile dintre ei? Cum se apreciază unul pe altul? Asupra acestor întrebări se va reveni adesea — direct sau indirect. Ele vor provoca pe cei doi să-și recunoască eventualele lipsuri și să facă un efort de rezolvare și de dezvoltare a relației dintre ei.

Tinerii sînt îndrumați în așa fel încît să se valorifice dorința lor firească de a investi cît mai mult pentru înțelegerea și aprofundarea relației de care se lucrează, convingși de foloasele pe care le vor primi mai tîrziu în căminul lor. Astfel cei care așa de des se împotrivesc oricărei intervenții din afară în perioada premergătoare căsătoriei lor vor fi ajutați să descopere singuri domenii în care ei sînt lipsiți de cunoștințe și de experiență sau în care au nevoie de sfat și călăuzire. Ei vor fi stimulați să gîndească în mod serios la aspectele mai profunde ale relației lor și se va naște o sete după cunoștințe și capacități noi care să le îmbogățesc viața comună viitoare.

Pe scurt, convorbirile pastorale pregătitoare pentru căsătorie au următoarele obiective:

a) Să ajute pe tinerii să își așeze o temelie creștină pentru cămin. Aceasta înseamnă încurajare spre o consacrare individuală și spre atașament față de principiile familiei și căminului creștin. De asemenea se urmărește ca partenerii să-și identifice atît punctele „tari” cît și pe cele „slabe” ale relației lor. Trebuie ca ei să învețe să promoveze calitățile și să accepte cu răbdare chiar slăbiciunile celuilalt, încurajînd și sprijinind cu iubire creșterea spre ideal. Ei vor avea nevoie de sprijinul crescînd care izvorăște din unirea cu Hristos și din relațiile cu alte familii care de asemenea s-au dedicat unui ideal de stabilitate și dezvoltare a căminului lor.

b) Să pregătească pe cei doi pentru trecerea la viața de căsătorie. Ei au nevoie să înțeleagă schimbările previzibile și noile experiențe care îi așteaptă. Partenerii să fie încurajați să prevadă calea pe care o va urma căsătoria lor, să-și clarifice așteptările și să fie realiști.

c) Să ajute pe tinerii să-și dezvolte capacitățile și deprinderile necesare în căsătorie, să învețe cum să manifeste iubire, să se sprijinească, să comunice mai eficient și să soluționeze divergențele.

d) Să confirme hotărârea tinerilor privitoare la căsătorie sau să li se recomande să amâne căsătoria până la atingerea maturității și stabilității relației dintre ei.

Un alt rezultat al acestui program va fi și stabilirea unei relații de încredere și apropiere între pastor și cei doi, care mai târziu se vor simți liberi să comunice cu pastorul privind evoluția vieții lor de familie, vor căuta ajutor în caz de nevoie și vor fi deschiși să fie învățați și călăuziți.

De asemenea este necesar ca pastorul să colaboreze cu un medic creștin în vederea instruirii celor doi pentru aspectele fizice, igienico-sanitare ale vieții conjugale. Dacă un asemenea medic nu este disponibil, rămâne ca pastorul, împreună cu soția sa, să se pregătească și să prezinte cu demnitate, acuratețe și siguranță informațiile necesare și principiile necesare și principiile creștine ale vieții conjugale.

Desigur, acesta nu este program ușor de îndeplinit, sau care să aducă rezultate miraculoase. Dar roadele cu siguranță că vor veni, și chiar pastorul va avea binecuvântări și bucurii. Abraham Stone scria că „o convorbire de o oră înainte de căsătorie este mult mai valoroasă decât discuțiile de săptămîni întregi după încheierea căsătoriei”. E. Thurneysen afirma pe deplin justificat: „Cel care ne-ar conduce la o viață de familie sănătoasă, ar zidi viitorul erei umanității”. Dacă la nivelul „umanității” sintem poate nepulnicioși, putem zidi această eră nouă în comunitatea și districtul în care am fost așezați.

Ellen White scrie: „Înălțarea sau prăbușirea societății viitoare vor fi determinate de comportarea și moralitatea tineretului care crește acum. Influența pe care ei o vor exercita asupra societății este legată de educația pe care tinerii o primesc, de modelarea caracterelor lor, încă din copilărie, pentru deprinderi virtuozose, stăpînire de sine și cumpătare. Dacă ei sînt lăsați neluminați și nestăpîniți, iar ca rezultat ei ajung încăpățînați, neînfrînați în poftă și pasiuni, așa va fi și influența lor viitoare în modelarea societății. Tovărășiiile pe care le întrețin tinerii acum, deprinderile pe care și le formează acum, și principiile pe care și le însușesc acum indică starea societății în anii care urmează”. (A.H/15).

3. Părinții. Perioada premergătoare căsătoriei copiilor solicită la maximum pe părinți care trăiesc sentimente contradictorii, ca:

— satisfacție, împlinire și mîndrie pentru copiii lor capabili, sănătoși, atrăgători, credincioși;

— îngrijorare pentru viitorul acestor copii în care ei au investit totul: Ce se va întîmpla cu ei după ce vor pleca din cămin? Vor mai fi ei iubiți și tratați cu tot atîta generozitate de soț/soție?

— o senzație de gol, de inutilitate, căci copiii în care ei au investit (de obicei) totul probabil nu vor mai depinde de părinți (efectul „cuibului gol”).

De asemenea ei sînt conștienți de anumite deficiențe ale copiilor lor și sînt îngrijorați cu privire la evoluția acestora cînd nu vor mai fi sub supravegherea părintească.

Adesea toate aceste sentimente nu sînt înțelese nici de către părinți, și ele se manifestă mai ales prin ostilitate față de prietenii sau posibilul tovarăș de căsătorie al fiului/fiicei lor. Este posibil ca părinții să aibă motive cu totul obiective ca să nu fie de acord cu alegerea plănuită sau împlinită. După ce a fost o „modă” a căsătoriilor împotriva voinței părinților se pare că ne întorcem la o epocă mai realistă și responsabilă în această privință, și un număr crescînd de tineri iau hotărîri în cooperare cu părinții lor. Această orientare trebuie să fie încurajată.

Dar, atenție! Cercetări femeinice au confirmat ceea ce se bănuia de mult și anume că indiferent de temeinicia motivelor pentru care părinții se opun, dacă opoziția lor este resimțită de tineri ca o încălcare a libertății lor, ca o amenințare sau ca o sursă de teamă și frustrare, atunci încercările părinților de a pune capăt prieteniei lor, îi determină să se leage și mai puternic, unul de altul. Părinții care se opun deschis și vehement alegerii pasionale pe care copiii lor o fac, pot, fără să vrea, să ajungă la un rezultat

cu totul contrar celui dorit. Studii citate de Ph. Zimbardo (Essentials of Psychology and Life p. 463) „au urmărit relația direct proporțională dintre sentimentele de iubire romantică trăite de tineri și gradul de intervenție din partea părinților. Rezultatul... cu cît intervenția părinților era mai inversunată, cu atît mai intens a devenit sentimentul de dragoste romantică al tinerilor... După cîteva luni studiu a fost reluat. Acolo unde opoziția părinților a continuat, intensitatea sentimentelor a rămas neschimbată, sporind cînd amestecul părinților a crescut și reducîndu-se cînd părinții și-au micșorat împotrivirea.”

Nu va fi de nici un ajutor să denigrăm pe acești tineri și să-i invinuiim de încăpățînire. Dacă așa funcționează sufletul uman, care n-ar fi mai înțelept să ținem cont de aceste realități?

Autoarea adventistă Nancy Van Pelt în valoroasa carte „The Complete Parent” redă un exemplu de discuție dintre mamă și fiică (Natalia) în care fiica este ajutată să vorbească deschis despre prietenia ei, să gîndească cu capul ei, să se evalueze pe sine și pe prietenul ei, și să se îndrepte spre soluționarea problemei discutate.

„Natalia: Aseară m-am întîlnit cu Eugen, și cu adevărat este cel mai grozav băiat pe care l-am întîlnit. Îmi place de el. De fapt... (se oprește și-și cîntărește cuvintele) așa putea chiar să mă căsătorească cu el!

Mama: N-ai vrea să-mi vorbești mai mult despre el? (o invitație).

Natalia: O, el este așa de atent și de manierat. Se poartă cu mine parcă așa fi o regină! Nu seamănă deloc cu neciopliții ceilalți.

Mama: Te simți bine să fii tratată ca o regină, nu!?

Natalia: O, e nemaipomenit! Nu ne-am întîlnit decît de cîteva ori, dar știi, aseară, mi-a oferit locul cel mai bun, m-a ajutat să-mi dau jos pardesiul, și m-a sprijinit cînd am coborît din autobuz!

Mama: Ți-au făcut multă plăcere aceste mici atenții!

Natalia: Chiar așa este!... E ceva aparte cînd sînt cu acest băiat, dar știi ceva, mamă? El a spus ceva care m-a cam deranjat. El nu are de gînd să termine liceul. El lucrează la un magazin și spune că preferă să muncească decît să învețe. De fapt are un serviciu destul de bun.

Mama: Am impresia că te întrebi dacă el face bine sau rău.

Natalia: Da, m-am tot gîndit la asta. Eu am gîndit că fiecare trebuie să termine cel puțin liceul. Nu oricine trebuie să meargă la facultate, dar eu așa sînt hotărîtă. Mă întreb cum ar merge o căsătorie în care soția merge la facultate iar soțul părăsește liceul...

Mama: Din ce-mi spui, mi se pare că asta e o problemă serioasă pentru tine.

Natalia: Bine, nu prea serioasă, dar e ceva care mă preocupă. Știi, mi-a mai spus ceva care m-a tulburat... El consideră că este corect ca prietenii să se ajute între ei la teză.

Mama: Mi se pare că tu nu ești prea convinsă de asta.

Natalia: Da, eu știu că mulți fac asta, dar nu este prea cinstit, cel puțin pentru cei care nu copiază din principiu. Cred că în cele din urmă aceștia sînt cei care izbutesc în viață, chiar dacă obțin note mai mici la teze. Bine mamă, mă duc să-mi termin lecțiile. Miine o să mă sune Eugen, și vreau să am timp să discut eu el.

În cursul acestei discuții, mama a lăsat de o parte părerile și sentimentele ei ca să le asculte pe cele ale Nataliei. Ea s-a prătat interesată de prietenul Nataliei, dar s-a abținut să-l judece, și pentru asta i-a trebuit stăpînire de sine. Eugen este un băiat destul de simpatice, dar el vine dintr-o familie de oameni care n-au realizat niciodată nimic. Cu siguranță că mama spera la cineva mai deosebit pentru Natalia.

(Continuare în pag. 23)

ASCULTAREA IUBIRII

„În ziua aceea veți cunoaște că Eu sînt în Tatăl Meu, că voi sînteți în Mine și că Eu sînt în voi. Cine are poruncile Mele și le păzește, acela Mă iubește; și cine Mă iubește va fi iubit de Tatăl Meu. Eu îl voi iubi și Mă voi arăta lui.” (Ioan 14, 20.21).

„Cum M-a iubit pe Mine Tatăl, așa v-am iubit și Eu pe voi. Rămîneți în dragostea Mea... după cum și Eu am păzit poruncile Tatălui Meu și rămîn în dragostea Lui”. (Ioan 15, 9.10).

În acest pasaj, Domnul Hristos făgăduiește ucenicilor Săi Duhul Sfînt cu dinamica iubirii Sale. „Roa-da Duhului este dragostea” (Gal. 5, 22). Această iubire pentru Hristos nu este o emoție sentimentală a inimii. Ea este exprimată prin ascultarea de poruncile Sale, printr-un tip de moralitate care cunoaște cu adevărat cum să asculte printr-o „credință care lucrează prin dragoste” (Gal. 9,6). Ascultarea iubirii este semnul totalei voastre supunerii față de Hristos: „Dacă Mă iubiți veți păzi poruncile Mele” (Ioan 14, 15). Iubirea pentru Hristos se exprimă în termeni morali. Ascultarea este cercarea uceniciei. „Voi sînteți prietenii Mei, dacă faceți ce vă poruncesc Eu.” (Ioan 15, 14).

Niciodată nu a fost vreo zi cînd oamenii au vorbit atît de mult despre iubire și totuși cuvîntul să însemne atît de puțin, sau este înțeles atît de superficial. Una dintre marile decepții ale religiei moderne este lipsa de bunăvoință a oamenilor ca să înțeleagă și să accepte iubirea lui Dumnezeu în termenii arătați de Domnul Isus Hristos. Desigur, lumea are nevoie de iubire, dar ea trebuie să fie o iubire în care ne putem încrede, inteligentă, curată și cinstită, bazată pe valori veșnice și care să pornească de la Duhul lui Dumnezeu.

Din textele de mai sus învățăm că iubirea creștină acționează în cercul voinței și Legii lui Dumnezeu, și niciodată nu se află în afara ei. Libertatea creștină este libertatea de a păzi poruncile, iar nu libertatea de a nu asculta. Tipul de libertate care cere numai simțămîntul iubirii și dreptul de a o exprima în orice fel doresc oamenii, fără restricție sau controlul de sine, este un fals. Avem nevoie de Legea lui Dumnezeu pentru a judeca ceea ce nu este creștin în viața noastră, pentru a judeca păcatele noastre așa cum sînt ele. Nu vrem să fim înșe-

lați. Vrem un Dumnezeu drept în care să ne putem încrede, nu un om care să ne lase să facem ce vrem.

În timpul nostru am dezvoltat un tip de creștinism care nu recunoaște nici o răspundere față de porunci. Există o îngăduință morală aprobată de creștinismul modern. În întreaga lume Legea lui Dumnezeu a fost redusă la tăcere. Oamenii sînt hrăniți cu un tip de religie sau Evanghelie ce are puțin sau de loc de a face cu adevărata ascultare creștină. Astăzi avem o religie lipsită de conștiință și fără o dinamică a moralei. Avem o credință ce nu influențează comportamentul./ Avem iubire fără responsabilitate, fără o predare adevărată, un climat de compromis cu păcatul și standardurile morale. În mare parte, religia este numai cu numele.

Este de o importanță vitală ca noi să rămînem credincioși atît Legii cît și Evangheliei și să ne amintim totdeauna, de antagonismul absolut și veșnic al lui Dumnezeu față de păcat și de călcarea Legii Sale. „Frica de Domnul este urirea răului”. (Prov. 8.13). Călcarea Legii lui Dumnezeu nu contribuie niciodată la împlinirea omului. Întotdeauna ea distruge pe om.

Dar Legii lui Dumnezeu îi lipsește puterea de a determina pe om să asculte :

„Căci lucru cu neputință Legii, întrucît firea pămîntescă o făcea fără putere — Dumnezeu a osîndit păcatul în firea pămîntescă trimițînd din pricina păcatului pe însuși Fiul Său într-o fire asemănătoare cu a păcatului, pentru ca porunca Legii să fie împlinită în noi care trăim nu după îndemnul firei pămîntesci ci după îndemnul Duhului.” (Rom. 8,3.4).

Omul nu poate păzi Legea în propria sa putere. Legea este stăpînul omului. Așa cum declară apostolul Pavel, păcătosul neconvertit este „sub Lege” adică sub stăpînirea ei. El este legat de Lege. Presiunea exercitată de Lege nu schimbă pe om.

„Știm, în adevăr, că Legea este duhovnicească : dar eu sînt pămîntesc, vîndut rob păcatului. Căci nu știu ce fac : nu fac ce vreau ci fac ce urăsc. Acum, dacă fac ce nu vreau, mărturisesc prin aceasta că Legea este bună... Știu, în adevăr, că nimic bun nu locuiește în mine, adică în firea mea pămîntescă”. (Rom. 7.14-18).

Dintr-o dată devine clar faptul că niciodată omul nu poate îndeplini condițiile puse de Dumnezeu prin propria sa putere. Legea poate arăta oamenilor idealul moral al lui Dumnezeu însă nu poate arăta și drumul pe care trebuie mers pentru a ajunge acolo.

Legea lui Dumnezeu cere ascultare deplină și împlinirea ei din inimă. Nu numai că exercită stăpînire asupra acțiunilor exterioare, ci chiar și asupra intențiilor și dorințelor inimii. Legea lui Dumnezeu condamnă toate acțiunile și motivele greșite. Nu numai că este oprit a ucide, dar este oprit și de a urî pe cineva ; nu numai actul adulterului este condamnat, ci și pofta. Nu numai actele exterioare de neascultare sînt interzise ci orice motiv sau intenție rea. Departe de a da urmașilor Săi o Lege nouă sau schimbată, Domnul Hristos a insistat asupra unei ascultări lăuntrice ca și exterioare a Celor Zece Porunci (vezi Matei 5,21.22.27.28).

Legea lui Dumnezeu poate forța pe om să se conformeze în exterior, însă ea nu poate produce o adevărată ascultare. În familie se poate cere o ascultare exterioară, dar ea nu poate face pe copii să-și iubească părinții. Poate determina pe om să se conformeze din punct de vedere social, așa încît să se abțină de la furt, însă nu îl poate face cinstit în inima sa. Poate opri un om să ucidă pe altul, dar nu îl poate opri să nu-l urască. Ea poate cere unui om să aibă numai o singură soție, însă nu poate face pe soț să fie iubitor. Ea poate cere unui om să păzească legea statului, însă nu îl poate determina să facă aceasta cu bucurie și plăcere.

Pe scurt, Legea nu poate schimba inima unui om în așa fel încît actele sale publice să-și aibă izvorul în motivele cele mai înalte și mai bune. Legea nu poate produce în om schimbarea necesară numai atunci cînd inima omului este în armonie cu Dumnezeu. De aceea noi nu putem rezolva problema păcatului schimbînd sau punînd de o parte Legea. Motivul se află în afara puterii Legii. Legea nu poate produce iubire. Numai Domnul Hristos o poate face. „Dragostea este împlinirea Legii”. (Rom. 13,10).

Iată ceea ce oferă Evanghelia : o schimbare a inimii și a minții ce face ca întreaga conduită și manifestare a omului să fie o expresie a ceea ce omul este cu adevărat. Creștinul în care locuiește Duhul Sfînt are o minte înnoită în iubirea față de Dumnezeu și în iubirea neprihănirii. Avem acum înaltul privilegiu de a trăi ca fiii ai lui Dumnezeu. Inima și viața noastră aparțin lui Dumnezeu. Toate binecuvîntările mîntuirii în Hristos constituie cel mai puternic motiv de a păzi poruncile lui Dumnezeu.

„Dar iată legămîntul pe care-l voi face cu casa lui Israel, după acele zile, zice Domnul : voi pune

legile Mele în mintea lor și le voi scrie în inimile lor ; Eu voi fi Dumnezeu lor și ei vor fi poporul Meu.“ (Evr. 6,10).

Trebuie să urmăim ceea ce este cu adevărat în inimile noastre. Atunci când Duhul Sfânt scrie Legea în inimile noastre, atunci inima va dori și se va bucura în acea Lege. Aceasta înseamnă că viața cea mai intimă a omului este schimbată și exprimată în termenii armoniei cu Legea și ascultării de Lege... Atunci când apostolul Pavel scrie că Dumnezeu a trimis pe Fiul Său în lume pentru a condamna păcatul și a ne determina să umblăm după Duhul Sfânt (vezi Rom. 8,3), el înțelege că puterea Duhului Sfânt a intrat de acum în viața noastră pentru ca noi să putem trăi neprihănirea pe care o cere Legea. În viața noastră, Duhul Sfânt unește atât Legea cât și Evanghelia.

Iubirea nu este motivată sau legată de Lege. Iubirea nu pune niciodată limite ascultării și consacrării noastre în ideea că am făcut deajuns. Iubirea este bucuria lui Dumnezeu și a omului. Dragostea născută din Duhul Sfânt este suprema calitate și experiență spirituală pe care o putem cunoaște. Ea definește natura și calitatea răspunsului și implicării noastre cu Dumnezeu și cu omul. „Fiindcă, după omul din lăuntru îmi place Legea lui Dumnezeu“ (Rom. 7,22) Ne bucurăm că neprihănirea Legii este o parte a vieții noastre. Tot ceea ce este în legătură cu Legea lui Dumnezeu este acum atractiv. Umblăm într-o înnoire a vieții. Avem o dinamică spirituală nouă, iubirea ce ne constrânge.

Nimic nu accentuează Evanghelia mai mult decât atributele dragostei și neprihănirii. A spune că Dumnezeu este iubire nu este o contradicție a descoperirii Sale divine în Cele Zece Porunci. Atît la Sinai cît și pe cruce Dumnezeu ne-a ieșit în întîmpinare în deplină dragoste și desăvîrșită neprihănire. Aici vedem clar felul iubirii pe care Dumnezeu o are față de noi : iubirea și neprihănirea pămîntului nou. Dumnezeu să ne dea înțelegere și încrederea în faptele istorice ale acestor descoperiri divine. Ce gîndire omească ar fi putut inventa fie Decalogul, fie ispășirea divină a păcatelor pe cruce ? Încrederea omului și ascultarea de descoperirea Legii lui Dumnezeu și a Evangheliei, a înobilat și sfințit pe urmașii Săi din toate veacurile.

Avem nevoie să ne predăm acelei iubiri de la Dumnezeu și de la Fiul Său Isus Hristos care ne salvează de tot ceea ce este păcat. Să dăm dragostei și Legii Sale un scop deplin în viața noastră. Puterea Duhului Sfânt în noi este suficientă să ne facă asemenea Lui, să păzim poruncile Lui și să-L cunoaștem pe El a cărui cunoaștere este viața veșnică.

Redacția

Intrebări și răspunsuri

INTREBARE : Am auzit despre apariția unei Biblii prescurtate, așa cum s-au tipărit multe lucrări prescurtate, pentru a le face mai accesibile marelui public. Ce ne puteți spune în legătură cu aceasta ?

RĂSPUNS : În adevăr o lucrare ce a dat loc la atitudinile dintre cele mai diferite, este și așa numita Biblie **READER'S DIGEST**.

Timp de trei ani de zile un comitet de la opt redacții, a lucrat la o ediție prescurtată a Bibliei, din care au tăiat în mod riguros o treime de cuvinte din textul original. Se pune întrebarea : mai poate fi recomandată această nouă ediție a Bibliei ca fiind întreaga descoperire a lui Dumnezeu către noi oamenii ? Apostolul Pavel scrie în 2 Tim. 3,16 : „Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvîrșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună.“

„Întreaga Biblie este revelația slavei lui Dumnezeu în Hristos. Primită, crezută și ascultată, ea este un mijloc deosebit de transformare a caracterului.“ (Manualul Doctrinelor Biblice pag. 12, 2).

Cei care au lucrat la această nouă ediție prescurtată a Bibliei, susțin că au făcut lucrul acesta cu intenții curate și din motive binecuvîntate. Iată cîteva din acestea :

— Este mult prea obositor pentru cineva să citească Biblia din scoartă în scoartă, inclusiv cele 800.000 de cuvinte complicate, care în parte se repetă.

— Cititorii moderni se poticnesc în acele rapoarte genealogice interminabile, din Genesa și prima carte a Cronicilor.

— Interesul scăzut pentru redarea amănunțită a legilor ceremoniale din Pentateuc : /primele cinci cărți ale lui Moise/.

— În concluzie : în cele mai multe cazuri, mulți cititori din zilele noastre, renunță la intenția de a citi toată Biblia.

Datorită acestor motive, redactorii de la Reader's Digest, după o muncă asiduă, au prezentat o Biblie concepută după chipul și asemănarea lor : prima ediție prescurtată a Sfintei Scripturi.

Din Vechiul Testament au tăiat aproape jumătate din text, iar din Noul Testament au tăiat un sfert.

Așa dar, au realizat o prescurtare a textului de circa 40%, ceea ce înseamnă că din cele 1.223 de pagini ale textului în traducerea lui Cornilescu au rămas aproximativ 734 pagini.

De la început editura s-a expus prin intenția ei, unei critici fără precedent. Mulți oameni și-au exprimat nemulțumirea pentru faptul că editorii au îndrăznit să ciuntească Cuvîntul lui Dumnezeu.

Un conducător al unei organizații creștine a spus : „Dacă oamenii scurtează ceva ce Dumnezeu a scris, își asumă atribuții neobișnuit de mari, care nu le-au fost date. Eu i-aș sfătui să se rezume la ceea ce au scris oamenii“.

În schimb, sînt alții preoți și directori de Seminarii Teologice, care felicită Colectivul Reader's Digest, susținînd că prin această nouă ediție prescurtată a Bibliei, au reușit să apropie Sfînta Scriptură de un cerc mai larg de cititori. Milioane de oameni se vor îndrăgosti de această ediție prescurtată.

Lansarea acestui proiect al prescurtării Bibliei a fost încuviințată în anul 1975. S-a lucrat intens trei ani de zile pentru realizarea lui. (O investiție de timp de 20 de ori mai mare decît pentru prescurtarea unui roman de aceleași dimensiuni.)

Este adevărat, noua ediție este ușor de citit ; nu este tipărită pe două coloane și nu este împărțită pe capitole și versete ; fluxul gîndirii cititorului nu este întrerupt. Textul se întinde pe toată pagina, fiind împărțită în aliniate mari și scrisă cu un tip de litere ușor de citit. Fiecare carte începe cu o introducere. Are o tablă de materii la sfîrșit de 31 de pagini. Nu mai există tabelele genealogice din Genesa, din înțlia carte a Cronicilor și din Evangheliile după Matei și Luca. Nu există nici o singură mențiune „a născut“. Nu mai există nici trimiteri la texte paralele.

Dr. Bruce M. Metzger, profesor de limbile și literatura Noului Testament, membru al comitetului de opt persoane, care a pregătit noua ediție prescurtată, scrie în prefață : „Nimic nu a fost schimbat, nimic nu a fost adăugat și nimic nu a fost șters din text, ceea ce ar fi putut prejudicia spiritul, învățătura, sau aspectul sonor al limbii. Opera este în întregime obiectivă și nu favorizează întru nimic nici o orientare creștină.“

Și chiar o lipsește nimic? Se poate ca la o prescurtare riguroasă a Vechiului Testament în proporție de 50% și a Noului Testament în proporție de 25%, să nu se fi șters chiar nimic din ceea ce ar prejudicia învățătura într-un fel oarecare?

Cărțile cele mai puțin prescurtate sînt: Evanghelia după Marcu 15%; Evanghelia după Ioan 20%; Apocalipsa 22%. În schimb, următoarele cărți au fost prescurtate în mod simțitor: Epistola către Evrei 46%; Genesa 53%; Daniel 59%; Isaia 61%; Leviticul 70% și 1 Cronici 74%.

Din cei 150 de psalmi originali au rămas numai 79. Psalmul 23 este psalmul 13. Și chiar dacă cartea Apocalipsei s-a păstrat relativ bine, Cartea lui Daniel în Biblia Reader's Digest se sfîrșește cu capitolul 7, o omitere care va alarma în cel mai înalt grad pe orice fundamentalist. Profetii importante referitoare la timpul din urmă nu sînt menționate.

Este deja alarmant faptul cînd se aude că fiecare a cincea afirmație din Vechiul Testament și fiecare a treia afirmație fundamentală din Noul Testament au fost omise. Despre ce anume texte este vorba?

În privința inspirației divine a Bibliei despre care citim și în Osea 12,10 că Dumnezeu vorbește profetilor și le trimite mesajul Său, aceasta lipsește complet din Biblia prescurtată Digest. Mai exact, lipsește întregul capitol 12 din Osea.

De asemenea lipsește și afirmația din Apocalips 19,9 unde se spune că în Cartea aceasta este vorba de „adevăratele Cuvinte ale lui Dumnezeu.” Se înțelege că redactorii au renunțat și la muștrarea din Apocalips 22,19 în sensul de a „nu scoate și a nu adăuga ceva” la Cuvîntul lui Dumnezeu.

Asigurarea lui Pavel din Corinteni 6,2 că „sfinții vor judeca lumea” lipsește, ca și făgăduința Domnului Hristos din Matei 20,28 unde se spune că: „Isus Și-a dat viața ca preț de răscumpărare pentru mulți”.

La fel nu se găsește în această Biblie afirmația din Evrei 1,10: „La început, Tu, Doamne, ai întemeiat pămîntul și cerurile sînt lucrarea minilor Tale.” Nici adevărul din 1 Corinteni 3,16-17: „Nu știți că voi sînteți Templul lui Dumnezeu, și că Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi? Dacă nimicește cineva Templul lui Dumnezeu, pe acela îl va nimici Dumnezeu; căci Templul lui Dumnezeu este sfînt, și așa sînteți voi”. Muștrarea din Proverbe 20,1: „Vinul este batjocoritor, băuturile tari sînt gălăgioase; oricine se îmbată cu ele nu este înțelept”, lipsește de asemenea.

Minutul text din 1 Timotei 3,16 despre întruparea Domnului Hristos, lipsește complet, precum și făgăduința din Evrei 8,12: „Pentru că le voi ierta nelegiuirile, și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatele și fărâdelegile lor.”

Un număr de alte texte au fost schimbate într-un fel imposibil de îndreptat. Așa de exemplu expresia „sodomiți” din 1 Corinteni 6,9, cu muștrarea serioasă a aceștia nu vor moșteni împărăția lui Dumnezeu, au înlocuit-o cu „perverși sexuali”.

În calitate de creștini AZS interesează desigur și faptul cum s-a procedat cu textele privitoare la Sabat, starea omului în moarte, întruparea, ca și revenirea Domnului Hristos, Sfînta Treime, Judecata, Satana, mîntuirea prin Hristos, etc.

Din afirmațiile Noului Testament lipsește în proporție de 22%, sau au fost atît de mult schimbate încît și-au pierdut sensul original. Din Vechiul Testament lipsește în proporție de 36%, sau au fost schimbate radical.

Este adevărat, Cele Zece Porunci au trecut nevătămate prin atacul bisturii, în schimb redactorii au adaptat, sau au schimbat alte părți ale textului.

Textul din Luca 4,16 în care se relatează că Domnul Hristos, „după obiceiul Său, în ziua Sabatului mergea la sinagogă”, nu mai apare. Relatarea din Fapte 17,2 care spune că „Pavel după obiceiul său a intrat în sinagogă. Trei zile de Sabat a vorbit cu ei din Scripturi”, a fost schimbat în sensul că în locul celor trei Sabate, se spune trei săptămîni.

Textul din Apocalips 14,12 lipsește. Alte texte cheie, care se referă la starea omului în moarte sau dispărut, sau au fost modificate. Afirmațiile din Psalmul 146,4 și Ecclesiastul 9,6 nu mai apar.

Încumetarea unor redactori din zilele noastre de a prescurta și a schimba Cuvîntul lui Dumnezeu — BIBLIA — este o confirmare a celor ce citim în Sfînta Scriptură: „Căci va veni vremea cînd oamenii nu vor putea să sufere învățătura sănătoasă; ci îi vor gîdila urechile să audă lucruri plăcute, și își vor da învățatori după poftele lor.” 2 Tim. 4,3.

Dumnezeu ne-a avertizat în mod solemn, atît la începutul Bibliei (Deut. 4,2), cît și la mijlocul ei (Prov. 30,6), precum și la sfîrșitul ei (Apoc. 21,18-19) în sensul că „dacă va adăuga cineva ceva la cuvintele acestei Cărți, Dumnezeu îi va adăuga urgiile scrise în Cartea aceasta. Și dacă va scoate cineva din cuvintele Cărții acestei proorociei, îi va scoate Dumnezeu partea lui de la pomul vieții și din cetatea sfîntă, scrise în Cartea aceasta.”

Luther spunea: „Să nu se atingă de Cuvînt, să-L lase cum e-n Carte! /Cuvîntul și cu Duhul Sfînt,/ Ne sînt a noastră parte.”

Editarea acestei noi ediții prescurtate a Bibliei, ne duce cu gîndul la cele scrise în Apoc. 11,3: „Voi da celor doi Martori ai Mei să proorocească, îmbrăcați în saci o mie două sute șazeci de zile.”

Ce însemnează acești doi martori care proorocesc în saci timp de 1260 de ani? Un sac, ca haină în părțile Orientului, este semnul unei profunde tristeți. Este un fapt ade-

vărat că, Evul Mediu a fost pentru adevărata biserică un timp de suferință și doliu.

În versetul 4 citim: „Aceștia sînt cei doi măslini și cele două sfeșnice, care stau înaintea Domnului pămîntului.”

„CEI DOI MARTORI” ai lui Dumnezeu reprezintă scrierile VECHIULUI și NOULUI TESTAMENT. VECHIUL TESTAMENT este martor al tuturor faptelor lui Dumnezeu, în legătură cu Planul de Mîntuire, al tuturor profetilor și jertfelor preînchiptoare, care se refereau la un Mîntuitor viitor. NOUL TESTAMENT este al doilea martor, care confirmă împlinirea tuturor prezicerilor făcute de Dumnezeu în Vechiul Testament, cum și a tuturor evenimentelor care aveau să se desfășoare pînă la a doua venire a lui Hristos.

„CEI DOI MĂSLINI” simbolizează de asemenea VECHIUL și NOUL TESTAMENT, așa cum lămură problema aceasta viziunea lui Zaharia din capitolul 4 al cărții lui. Zaharia vede aici un SFESNIC CU 7 CANDELE, iar la dreapta și la stînga lui sînt DOI MĂSLINI, despre care se spune că sînt CEI DOI UNȘI CARE STAU ÎNAINTEA ÎNTREGULUI PĂMÎNT. Sfeșnicul reprezintă pe Domnul Hristos ca Lumină a lumii, iar cele șapte candelă, reprezintă cele șapte perioade ale Bisericii lui Hristos din Noul Testament. Cei doi măslini, sau cei doi unși, care au alimentat Biserica lui Dumnezeu cu uleiul Spiritului Sfînt, sînt un simbol al VECHIULUI și al NOULUI TESTAMENT. Toate aceste simboluri se unesc, converg în atotcuprinzătoarea și mîntuitoarea lucrare a Domnului Hristos.

CELE DOUĂ SFESNICE se referă tot la VECHIUL și la NOUL TESTAMENT. Unul aruncă razele sale de lumină în trecutul îndepărtat al timpului dinainte de Hristos, iar celălalt luminează timpul erei creștine, pînă la a doua venire a lui Hristos. Deci, VECHIUL și NOUL TESTAMENT sînt în același timp MARTORI SFESNICE LUMINATOARE, cum și MĂSLINI, toate simboluri ale izvorului puterii divine, pentru reprezentarea lucrării multiple și depline, săvîrșită de Duhul lui Dumnezeu în cadrul Planului de Mîntuire.

Avertizarea din Apoc. 11,5 este semnificativă: „Dacă umblă cineva să le facă rău, (să-i trunchieze, să-i prescurteze, să-i mutileze...) le iese din gură un foc, care mistuie pe vrăjmașii lor; și dacă vrea cineva să le facă rău, trebuie să piară în felul acesta.”

Identificarea noastră deplină cu „TOATA SCRIPTURA”, cu „CEI DOI MARTORI”, cu „CEI DOI MĂSLINI” și cu „CELE DOUĂ SFESNICE” ale VECHIULUI și NOULUI TESTAMENT, este garanția unei reale rededeptări și pregătiri pentru întîmpinarea Mîntuitorului nostru la revenirea Sa în slavă!

Redacția

(Urmare din pag. 15)

persoana Sa așa incit comunitatea creștină să poată avea un rol central in istoria minturii. Totuși ea urmează să ia o formă nouă, definitivă și eternă cind Hristos va veni iarăși să-și reînnoiască creațiunea. Atunci se va arăta „această“ biserică, slăvită, fără pată, fără zbircură sau altceva de felul acesta (Ef. 5,27).

A doua venire iminentă a Domnului Hristos este unul din cele mai însemnate puncte ale credinței adventiștilor, așa cum arată și numele nostru. Faptul distinctiv care a așezat pe Adventiștii de Ziua a Șaptea aparte de ceilalți creștini este convingerea lor că înțelegerea creștină a minturii personale in Hristos cuprinde împlinirea și desăvârșirea poporului lui Dumnezeu în lăuntrul împărăției escatologice a lui Dumnezeu. Desigur, această împărăție este atit prezentă cît și viitoare: prezentă in Isus și in Biserica Sa, unde ea incepe, viitoare in actul final pe care Dumnezeu îl va împlini la încheierea istoriei cind ea este „desăvârșită“. Lucrarea și planul lui Dumnezeu își vor atinge punctul final.

Biserica s-a ridicat ca un rezultat al întrupării. Da atunci ea a slujit ca un pod, ca o legătură vie între invierea lui Hristos și revenirea Sa. Ea își desfășoară viața între un „deja“ al primei și un „nu încă“ al celei de-a doua veniri. Între vremea semănării și vremea scerșului, între ziua suferinței lui Mesia și ceasul slăvitei Sale arătări, biserica este in „peregrinaj“, niciodată tot ceea ce a fost și nici ceea ce va fi. Ea cuprinde o realitate a cărei expresie trecută și prezentă ne poate da numai o idee imperfectă, supusă la limitările creațiunii. Ea este „in mers“ către o adevărată împărăție a unității și dragostei in care, „in ziua aceea“ înțelesul deplin al vieții care a fost descoperită in Isus din Nazaret va fi pe deplin realizat și înțeles. Pînă atunci, așa slabă și supusă greșelii cum poate fi, ea rămîne obiectul supremei atenții a Domnului pe pămînt, privind înainte cu nădejde la desăvârșirea finală, așteptînd momentul in care se va manifesta pe deplin țelul lui Dumnezeu in alegerea ei.

Raoul Dederen

VALOAREA SPIRITUALĂ A ÎNTEITEI SOLII ÎNGEREȘTI II

(Urmare din pag. 17)

turile nu pot deveni „invechite“ ele fiind cuvîntul veșnic viu al lui Dumnezeu. Nici nu este nevoie să denigrez Scripturile sau Legea ca să arăt triumful și slava lui Hristos.

Avînd in vedere această perspectivă teologică, deja putem face o deosebire între interpretările ce decurg din traducerea diferită, a grecescului telos. O categorie de susțineri: 1) Hristos inseamnă sfîrșitul străduinței de a dobîndi neprihănirea prin Lege; 2) Hristos a adus sfîrșitul erei Legii; 3) In Hristos religia iudaică este depășită; 4) De cind Hristos și-a desăvîrșit lucrarea, Legea a încetat de a mai fi o cale a minturii; 5) Hristos a înlăturat Legea, etc. Alte interpretări: 1) Hristos este punctul final, culminant, prin care se exprimă Legea; 2) In Hristos cunoaștem plinătatea Legii; 3) Legea își are împlinirea in Hristos; 4) Legea pe Hristos îl are in vedere; 5) Hristos este ținta către care arată Legea; 6) In Hristos scopul Legii este atins, etc.

Din cele descrise simțim că in această babilonie de interpretări de acum nu mai există teolog care să facă lumină satisfăcătoare. Teologia de fapt de mult și-a legat propriile sale miini stabilind ca principiu și obligație că „pentru orice cercetător al Scripturilor exegeza este îngăduită numai in concordanță cu mărturisirea de credință a bisericii din care face parte“. De aici înainte numai Dumnezeu poate face lumină, și mulțumiri fie aduse Lui, El a și făcut lumină, așezînd pe lingă Romani 10,4 un alt verset —

Apocalips 14,12 — unde poruncile lui Dumnezeu stau alături de credința in Hristos. Astfel se zădărnicește orice interpretare antinomiană a lui Romani 10,4. Iată, avem in față un comentariu venit „din mijlocul cerului“. Se clarifică cine este „sfînt“: cel care susține că Hristos a înlăturat Legea, sau cel care ține poruncile lui Dumnezeu! Apocalips 14,12, venit la sfîrșitul istoriei revelației, se afirmă drept comentariu pentru toate versetele „greu de înțeles“ in ce privește statornicia Legii lui Dumnezeu și toate trebuie interpretate in lumina acestui comentariu.

Concluzie

Sfînții din Apocalips 14,12 țin poruncile lui Dumnezeu și cu toate acestea nu sint căzuți din har, nu sint legalisți, nu sint nici iudei, nu se țin de Vechiul Testament. Nu e nici o contradicție între Cele Zece Porunci și Hristos, sau între porunci și har, între porunci și Evanghelie, între credința in Hristos și porunci, nici între Vechiul Testament și Noul Testament, nici între Vechiul Legământ și Noul Legământ, cruce și Lege, creștini din iudei sau din Neamuri și Lege, nici între iubire și ținerea poruncilor.

Se poate înțelege că apostolul Pavel nu putea vorbi disprețuitor despre poruncile lui Dumnezeu in Galateni, Efeseni, Coloseni, căci nu este o ruptură între Sinai și Apocalips in ce privește Legea. Cade acuzația că întreaga teologie paulină se îndreaptă spre desființarea Legii, că Romani 10,4 ar aduce înlăturarea ei, că Hristos ar fi îndeplinit Legea in locul omului și creștinul astfel nu mai are obligația de a ține poruncile. Nici nu se mai poate susține ideea că nu putem ști la ce se referă Romani 10,4.

Sfînții in poruncile lui Dumnezeu. Nu se spune că ei țin Legea Noului Testament (iubirea!) sau Legea lui Hristos, interpretată tot ca iubire, ci ei țin poruncile lui Dumnezeu, ceea ce acoperă întreaga Biblie.

Sfînții in poruncile și nu spun că „nu se poate“, nici nu afirmă că Dumnezeu a renunțat la Legea Sa. Ei nu presupun o evoluție in teologia Bibliei ci țin poruncile chiar in împrejurări defavorabile, sub povara Babilonului, și le țin din iubire. Le țin prin puterea harului lui Hristos primit prin credință. Cum de nu le-ar fi ținut ei cu bucurie și in condițiile Edenului?

Pastor: Faluvéghy Desideriu
Consilier Conferința București

RĂSPUNDERI COMUNE

(Urmare din pag. 19)

Probabil că ea nu s-a simțit prea bine să lase discuția neterminată, cu impresia că nimic sau aproape nimic nu s-a rezolvat. Dar reluînd in minte discuția avută, mama a înțeles că Natalia pășise spre rezolvarea problemei punînd in discuție unele lipsuri ale lui Eugen și obiceiuri care o deranjau.

Conversația pe care Natalia a avut-o cu mama ei i-a îngăduit să vadă pe Eugen așa cum nu-l văzuse pînă atunci. După două săptămîni Natalia a mărturisit mamei că ea și cu Eugen erau încă prieteni, dar că nu-l mai privea ca înainte. Ea a raționat astfel: „Manierele plăcute și discuțiile plăcute sint importante, dar pentru un soț se cere mai mult!“ (p. 40-42)

Desigur, părinții au dreptul să nu fie de acord cu prietenii inoafte ale copiilor lor, au dreptul să stabilească reguli privitoare la comportament și prietenii, sint dator să supravegheze purtarea copiilor și să-i călăuzească pe căi corecte. Dar, dacă vrem să câștigăm, dacă urmăm mai mult decit doar să ne manifestăm nemulțumirea, atunci să ne rugăm, să stădem și să lucrăm folosind căile care incurajează pe copii să ne asculte. „Și voi, părinților, nu întăriți la minie pe copiii voștri, ci creșteți-i in mustrarea și învățatura Domnului“ (Efeseni 6,4).

Pastor,
Adrian Bocăneanu
Consilier — Uniune

Sfirșit

de

cale...!

— Cu durere aducem la cunoștință frățietății încetarea din viață a fratelui Vasile Popescu, din comunitatea Soloneț, jud. Suceava.

Născut în anul 1928, luna octombrie, se alătură bisericii advente în anii adolescenței sale și rămîne toată viața sa un cercetător zelos al adevărului, ca diriginte al Școlii de Sabat și membru al Comitetului Comunității. Activ și gata de a fi de folos tuturor, și-a dăruit talanții încredințați frățietății și binelui comun, și închide ochii în speranța învierii.

— Cu profundă durere am primit vestea încetării din viață a pastorului-pensionar Gherase Gheorghie.

Născut la 20 martie 1902, la Vaslui, se alătură prin botez Bisericii Adventiștilor de Ziua a Șaptea în anul 1926. Începînd din acest moment, își va consacra viața slujirii lui Dumnezeu și aproapelui, ca pastor, profesor al Seminarului Teologic, secretar de Uniune și în diferite alte funcții în cadrul cultului nostru. A iubit lucrarea și frăția adventă.

Deși departe de patrie și încercat de o suferință destul de lungă ce i-a pus la probă răbdarea și încrederea în făgăduințele divine pe care le-a propovăduit altora, a rămas credincios pînă în ultima clipă. Frățietatea din Comunitatea română din New York, al cărei membru era, a luat parte la serviciul divin de înmormîntare ce a avut loc în ziua de 19 noiembrie 1986, purtînd în inimi nădejdea înțînirii cu Domnul vieții în ziua cea mare a învierii din morți.

„O de aș muri de moartea celor neprihăniți, și sfirșitul meu să fie ca al lor“. (Num. 23,10).

Editura Curierul Adventist

Revista Curierul Adventist este organul oficial al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea din Republica Socialistă România

Apare la două luni, sub conducerea unui comitet de redacție format din: Dumitru Popa redactor-șef; Ștefan Bratosin, secretar de redacție.

Membrii: Nelu Dumitrescu, Nicolae Popescu, Adrian Bocăneanu, Apostol Chelbegean și Iosif Gyéresi

Redacția și Administrația:
București, str. Labirint nr. 116 — Sector 3, Tel. 20.76.65

Tiparul executat sub comanda nr. 1022
la I. P. „Filaret“ str. Fabrica de chibrituri
nr. 9—11, București
Republica Socialistă România